maart 2007

Freewave

maandelijks media magazine

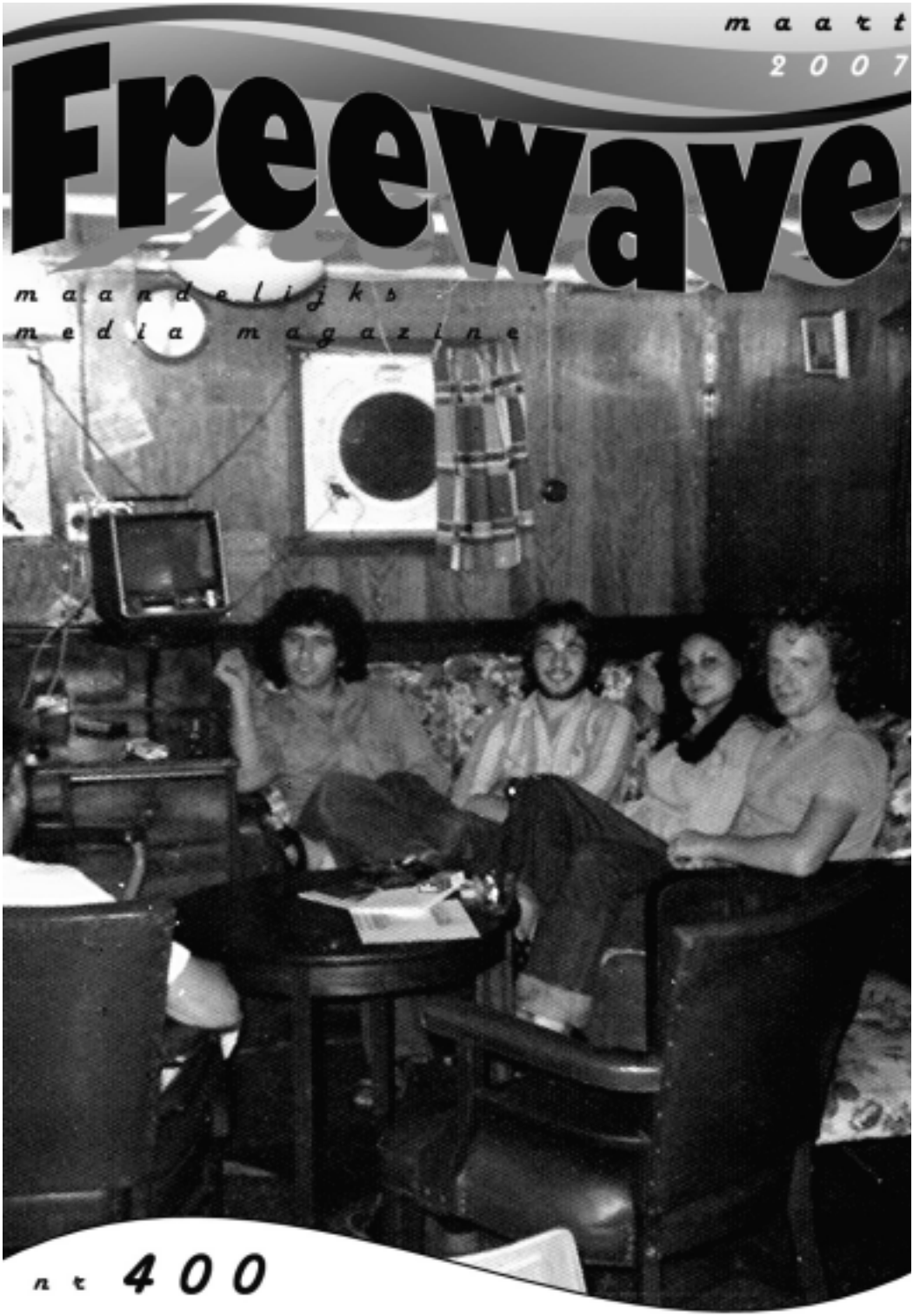

nr 400

Freewave, maandelijks mediamagazine
Jaargang 30, nummer 400

COLOFON
Exploitatie: Stichting Media Communicatie
Hoofdredacteur: Hans Knot
Lay Out: Jan van Heeren
Druk: EPC

Vaste Medewerkers:
Michel van Hooff (Nederland); Rene Burcksen, Jan Hendrik Kruidenier (VS); Jelle Knot (Internationaal); Martin van der Ven (internetnieuws); Ingo Paternoster (Duitsland); Gijs van der Heuvel (Caribisch Gebied); Radio Magazine (Engeland)

Verantwoordelijke Uitgever
Stichting Media Communicatie, Postbus 53121,
1007 RC Amsterdam
e-mail: olt@xs4all.nl
web: www.mediacommunicatie.nl

Correspondentieadres:
Hans Knot, Postbus 102, 9700 AC Groningen
e-mail: hknot@home.nl
web: www.soundscapes.info
www.hansknot.com

Lidmaatschap:

Nederland:	Euro 25,-
Europa:	Euro 30,-
Rest v/d wereld:	Euro 36,50

Einde abonnement?
Op de adresband staat de datum waarop het abonnement afloopt. Vernieuw dit tijdig! Graag uw eigen adres vermelden onder mededelingen van uw overschrijving (zowel via een overschrijvingskaart als elektronisch). U kunt eventueel uw adresgegevens doormailen/ opsturen met verwijzing naar de overschrijving.

Transacties:
Postgiro 4065700 t.n.v. SMC, Amsterdam

Verzending:
Eventuele klachten inzake verzending, onregelmatige ontvangst en adreswijziging ten alle tijden richten aan: Stichting Media Communicatie, Postbus 53121, 1007 RC Amsterdam

Advertentietarieven:

	eenmalig	tweemalig
1/1 pagina:	Euro 23,-	Euro 34,50
1/2 pagina:	Euro 14 ,-	Euro 23,-
1/4 pagina:	Euro 10 ,-	Euro 16,-

FOTO'S
Indien niet anders vermeld zijn alle foto's uit het Freewave archief.

ISSN NR. 1381-8562

VOORWOORD

Beste lezers,

Naar aanleiding van het droevige bericht dat onze oud-medewerkerTom de Munck is overleden, wordt in deze Freewave alvast korte aandacht hieromtrent geschonken. Binnenkort zal over 2 Freewaves verspreid een groot artikel worden gepubliceerd dat door Tom en Hans Knot is geschreven.

Don Stevens bleek op de afgelopen Radiodag een man te zijn die zijn mening niet onder stoelen of banken schuift. Niet alleen met zijn uitspraken viel hij op, ook zijn verschijning (zwart pak met een soort cowboyhoed) is markant. Dit lokte een van zijn collega´s uit hem op de Radiodag te introduceren als iemand die was weggelopen uit ´How the West was Won´. Door omstandigheden kon Don echter op de dag niet zijn hele verhaal kwijt. In Freewave kunt u alsnog een uitgebreid interview met hem lezen, dat is afgenomen door Martin van der Ven.

Hans Knot moest eens weten (en nu weet hij het dus) hoe ik heb gewacht totdat het jaar 1967 voorbij zou komen in de reeks "Muziek-, media- en andere herinneringen". Maar nu blikt Hans dan toch terug naar dit sixtiesjaar bij uitstek. Misschien ligt mijn persoonlijke voorkeur voor het jaar 1967 ook wel stiekem in het feit dat ik erin geboren ben!

Tenslotte in deze Freewave de recensie van een boek, waarvoor ik denk dat ik mijn boekenbonnen maar eens ga inzetten.

Veel leesplezier, Jan van Heeren

INHOUD

Heden en verleden 3
Perikelen 6
Tom de Munck overleden 7
Don Stevens interview 8
Muziek-, media- en andere herinneringen: 1967 18
Nieuws uit Amerika 25
Recensie: De gouden jaren van de televisie 26

Elke auteur en adverteerder is verantwoordelijk voor zijn/ haar eigen publicatie. Zonder toestemming van de redactie is gehele of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, uit deze Freewave niet toegestaan.

OMSLAG

Aan boord van het Vredesschip, midden jaren '70.
V.l.n.r. : Sami Abu Rabia, Simon, Orly en Bill
(archief Orly Morag)

Aanvulling

DI 12 DEC: Een aantal aanvullingen die we beginnen met te vermelden dat het nummer 'A touch of velvet' van The Moodmasic ook op Radio 270 werd gebruikt door Rusty Allen. In de lijst staat ook al het nummer 'The spirit is willing' van de formatie Hands of Dr. Telany. Daarbij kan worden aan toegevoegd dat het op de Voice of Peace door Crispian St John werd gebruikt als tune voor The International Top 40. Dan nieuw in de lijst is 'Ma Belle Amie' van The Tee Set. Deze hit van de Haagse groep werd op Radio Veronica in april 1970 gebruikt in een promo voor 'Vier dagen met Veronica naar Zweden.' Tenslotte André Brasseur met het nummer 'The Duck' dat door Rob Out op Veronica enige tijd werd gebruikt voor 'Oud en Nieuw', een programma dat hij soms ook 'Zondagmiddag speciaal' noemde.

Bijnamen

DO 14 DEC: Een hele rij aanvullingen in deze categorie. Allereerst voor Radio Noordzee's Jack Aalten die de bijnaam 'Alie' meekreeg van Tony Berk. Dan voor Caroline achtereenvolgens Tom 'Right' Hardy, Tony 'Yahoo' Allen, Stephen 'Ding dong' Bishop, Johny Jason 'the friendly ugly prum' en Herman 'onze baron' de Graaf.

Herinnering aan Radio Paradijs

VR 15 DEC: Eén van de voormalige eindredacteuren, Jos Leijgraaff, leest nog steeds met ons mee en schreef: 'Hoi Hans, Hoe gaat het? Alles goed hoop ik. De afgelopen maanden heb ik weer genoten van het report en Freewave. Leuk om een foto van mij in het blad tegen te komen. Ik doel op die foto van Radio Paradijs in de entrepothaven in Amsterdam. Dat brengt weer wat herinneringen boven. We gingen op zondag, de dag nadat het schip was opgebracht, naar de Cruqiuskade in Amsterdam. Er waren niet veel mensen. Wij wilden uiteraard wat mooie foto's maken maar dat was niet echt mogelijk op een afstand van een paar honderd meter met daartussen nog een aantal andere schepen. Maar de haven was afgezet met een stevig hek dat doorliep tot boven het water. Daarnaast liep de kade schuin af.

Magda Maria
© Jos Leijgraaff

Uit de groep

Ik werd als vrijwilliger aangewezen om eens een poging te wagen om dichtbij het schip te komen. Dat ging achteraf gezien nog best makkelijk. Het hek leek even een probleem maar mijn conditie was toen een stuk beter dan nu (hoewel ik nog niet mag klagen) en een minuut of tien later liep ik op de kade naar het schip toe. Ik liep snel en maakte veel foto's in de veronderstelling dat ik elk moment zou kunnen worden opgepakt. Maar er was niemand te bekennen. Ik heb op mijn gemak het fotorolletje gewisseld en ben een serie goede foto's gaan maken. Voor de zekerheid ben ik naar het kantoor gelopen maar er was niemand. Dus ben ik aan boord geklommen. Ik heb er zo'n 20 minuten rondgelopen. Alles was open, geen zegels, helemaal niets. Het is dat er een mast op stond anders zou je geloven dat het niet het Paradijs- maar het verkeerde schip was. Ik was toen een fatsoenlijk mannetje en heb niets meegenomen. De terugweg verliep ook probleemloos. Mijn maatjes waren erg ongerust geweest. Ik was alles bij elkaar 45 minuten weg geweest en zij hadden de gedachte mij van het politiebureau te moeten halen. Zo heel af en toe zet ik nog weleens een bandje op. Moet ik mijn zoon uit gaan leggen wat het voor boot is die met een trillende camera is opgenomen. Moet wel om lachen want ik hou dan niet op met praten. Dan begint hij maar over FC Utrecht of voetbal in het algemeen. Maar ja, ik heb die rijke historie meegemaakt, hij niet.

Orly Morag en
Reuven Levi

Uit Jeruzalem

ZA 16 DEC: In een e-mail kondigt Orly Morag zich bij me aan en vertelt dat ze een aantal periodes aan boord van de Voice of Peace heeft gewerkt in de jaren zeventig. Ze meldt tevens dat ze niet werd geïnformeerd over de reünie, die recentelijk in Amsterdam heeft plaats gevonden. Uiteraard heb ik haar gemeld dat in de 14 maanden voorafgaand aan de happening we zoveel mogelijk hebben geprobeerd mensen te bereiken, maar dat het niet bij iedereen is gelukt.

Reactie

Binnen een paar uur schreef ze andermaal en dankte voor het snelle antwoord en stuurde tevens een aantal mooie foto's mee. In de mail vertelde ze dat ze in het nieuws op de televisie, op 8 november om 8 uur 's avonds een special had gezien over de radiodag in Amsterdam alswel de reunie. Aan de foto's op internet, zo schreef Orly, was te zien dat er een typische VOP sfeer moet zijn geweest, hetgeen het belangrijkste was en niet haar al dan niet aanwezigheid. "Voor de statistieken, ik werkte drie periodes aan boord van het zendschip, dit alles in de mid jaren zeventig en telkens voor

Orly en Reuven op het Vredesschip

een paar weken. Daarna vervolgde ik mijn universitaire studie en na mijn diensttijd – die ik doorbracht als radiomaker bij Galei Zahel, het militaire radiostation, ging ik aan de slag bij de Israeli Broadcasting Corporation. Hier hou ik me vooral bezig met klassieke muziek en poëzie."

Even door het boek heen

Had ik haar naam nu wel of niet gebruikt bij het schrijven van het boek vol met herinneringen aan de Voice of Peace? Even de schijf erbij gepakt en ja hoor, haar ik kom haar tegen in het verhaal geschreven door Guy Starkey en dus stuurde ik hem de e-mail van Orly door waarop Guy antwoordde met: 'Ik arriveerde in december 1977 aan boord, tezamen met John Miller – die toen zijn tweede periode op het Peace Ship beleefde. Aangezien het stormachtige weer ons er van weerhield direct aan boord te gaan en we vele uren in de nacht hadden doorgebracht op het vliegveld Ben Goerion, besloot John dat we het maar moesten wagen een plotseling bezoek te brengen aan Jeruzalem om Orly te bezoeken. Dus namen we een taxi en stonden plots voor haar deur. Ik heb slechts even met haar gesproken maar ze kwam meteen heel vriendelijk over. We mochten twee nachten blijven slapen, waarvoor we zeer dankbaar waren. Ik vraag me trouwens af waar John Miller eigenlijk is gebleven.'

Don Stevens

Maar ook Don Stevens herinnert Orly: 'Wat een ontdekking. Ik heb haar verschillende keren ontmoet. Ze was een goede vriend van Johnny Miller. Een echt goede deejay. Ik herinner dat die twee zeer goed bevriend waren en weet ook dat ze een aantal programma's heeft gepresenteerd, want ik heb ze gehoord toen ik aan land elders werkte. Maar dat ze zelfs aan boord was geweest, was me niet bekend. Ik heb haar wel eens ontmoet bij Galei Zahal en ben zeker niet verrast dat ze nu bij Kol Israël werkt. Ze heeft een rijke warme stem, die heel goed overkomt als ze in het Hebreeuws praat. In het Engels zou het minder sensueel overkomen. Gisteren kwam ik haar oude telefoonnummer toevallig nog tegen toen ik andere dingen uit mijn archief aan het uitzoeken was. Wat een klein wereldje is de radiowereld toch. Ik denk dat Bill Danse het ook heerlijk zal vinden met haar contact te krijgen. Zij is een zeer intellectuele vrouw en Bill is gedreven van zulke persoonlijkheden.'

Vaste schrijver

En kijk ook weer een bericht uit Los Angeles: 'Mon Cher Hans. Opnieuw heeft je werelds radioreport mijn enorme aandacht getrokken met je verhaal over Tony Hall. Het is jaren geleden dat ik voor het laatst contact met hem had. Hij zou de eerste zijn die je vertelde dat Ike and Tina Turner met 'River Deep Mountain High' de aanloop naar de hitlijsten maakten via de Midday Spin van Rosko. We waren in die tijd dermate invloedrijk dat slechts het één keer draaien van een song de hitparade tot gevolg had. Andere voorbeelden daarvan zijn 'Black is black' van Los Bravos en 'Kung Fu Fighting' van Carl Douglas. Direct de Top 30 in. Uiteraard wil ik daarmee niet beweren dat ze anders geen hit waren geworden. In ieder geval wisten de jongens van de platenpromotie op maandagen heel duidelijk aan te geven dat de platen direct de hitlijsten waren binnengekomen mede dankzij de deejays actief in het BBC gebouw aan Portland Place. Zo hebben Kenny Everett en ik de weg geplaveid in de hitlijsten voor David Bowie en zijn Major Tom. Het grote voordeel was dat we eigenlijk het enige station waren waar de jeugd op dat moment naar luisterde met telkens tussen de 3 en 5 miljoen luisteraars.'

Opwinding

'De radio zorgde in die dagen dan ook veel meer voor opwinding dan datgene we heden ten dage kunnen beluisteren. En dan heb je ook nog zulke 'volgelingen' als Tom Blomberg die zonodig zich moeten melden om een naamsvermelding te krijgen, dat zal zijn dag goed maken. Trouwens Hans ik verlaat je zo met een gedachte: Er is een nieuw radiorecord recentelijk gevestigd. We hebben voor het eerst gezamenlijk aan een programma op een radiostation op dezelfde dag gezeten en wel via Vixen 87. De allereerste keer in de ge-

Orly in de studio

Don Stevens met Kas van Iersel (l) en Bob Noakes (r) op de Radiodag 2006 © Jan van Heeren

schiedenis van de radio dat dé Hans Knot en dé Emperor Rosko op hetzelfde station waren te horen.

Een warme kerstmaand

Het volgende verhaal hoort echt thuis in de serie 'De mooiste kerstverhalen'. Het is andermaal Don Stevens die me mailde met het volgende verhaal: 'Hans, ik ben jou en de rest van de organisatie van de radiodag een hartelijke dank verschuldigd. Dit omdat jullie de mogelijkheid hebben geboden de Israëliër Arbel Eshet te laten filmen tijdens de radiodag en mij te interviewen. Deze special verscheen op diverse stations verspreid over de hele wereld. Dit leidde ertoe dat mijn verloren dochter in staat was haar vader terug te vinden, eigenlijk nadat ze alle hoop me ooit nog eens terug te vinden had opgegeven.'

Arbel Eshet aan het filmen op de Radiodag 2006 © Christian Bergmann

Opa

'Daar komt nog bij dat ik niet alleen mijn dochter terug heb maar ook nog eens drie kleinkinderen erbij heb. Ik ben grootvader, dankzij jou Hans en je idee om het boek over de VOP te schrijven. Ze is getrouwd met een fijne man met eerlijke waarden, Marcel. Mijn ex-vrouw, die in Los Angeles woont, heeft met mijn dochter contact gezocht toen ze de special op een lokaal station zag. Mijn dochter is recentelijk van de VS naar Israël terug verhuisd omdat ze haar kinderen beter onderwijs en sociale waarden voorstaat, hetgeen ze bij lange na niet vond op de scholen die ze bezochten in Los Angeles. Tja en dan ga je niet alleen terug naar je geboorteland maar vind je de vader ook nog eens terug. Sarit is dus terug in mijn leven en het is een gevoel van totale tevredenheid.'

Veel meer reacties

De special, die het Journaal op het tweede net van de televisie in Israël haalde, werd door vele oude bekenden van Stevens gezien. Zo namen goede oude bekenden van Reitzes Advertising en Tasvas, waar Don heeft gewerkt, hernieuwd contact met hem op. Maar ook oude radiovrienden van de tijd dat hij voor Galei Zahal en in de discotheken actief was. Zelfs kwamen er telefoontjes uit Israël mede dankzij Channel Two, dat dus vrijgevig was met het verstrekken van privé informatie. Don: "Oude vriendinnen zagen me op de televisie en zeiden dat ik niets veranderd was, ze herkenden me direct van de televisiebeelden. Ik ben door diverse mensen uitgenodigd het land weer te bezoeken, hoewel dit voor mij in het verleden totaal geen optie was gezien ook de minder goede herinneringen die ik er heb. Maar nu mijn dochter er weer woont zal ik zeker gaan, hetgeen voor eind februari is gepland.'

Als Kerstman

Of het nu uit boetedoening is of slechts het verwennen van de kleine kinderen, in de maand december is Don Stevens in Londen te vinden alwaar hij dagelijks de inhoud van zes grote zakken met snoepgoed verdeelt en dus de Kerstman speelt. Don andermaal: "Het is heel intens en warm werk en vermoeiend. Ik doe het ieder jaar en zo tegen de kerst ben ik weer 20 kilo afgevallen. Mijn dochter schreef recentelijk hoe mooi het was toen ze bijgesloten foto liet zien aan haar jongste die zei 'Jij bent wel een heel speciale mammie, Santa Nick is je vader, dus zijn we allemaal heel speciaal. Onnodig te zeggen dat Sarah heel diep moet nadenken om dit allemaal duidelijk over te brengen aan haar kinderen. Immers de kleine gelooft nog steeds in het bestaan van de Kerstman.'

Beterschap

Dan is het tijd om een van harte beterschap uit te spreken tegen Jan (Kapitein) Harteveld, die het Knot Report ook leest maar een tijdje niet van zich had laten horen. Hij schrijft dan ook dat het een tijd is geleden mede als gevolg van een hartoperatie, die hij in de maand mei onderging. Het herstel verloopt langzaam maar we spreken de hoop uit dat hij nog lang mag leven. Harteveld was kapitein op ondermeer de MEBO II van RNI, naast de andere kapitein Onnes.

Oud interview

Doordat mijn archief totaal wordt gedigitaliseerd komen niet alleen de zeezenderopnamen boven water maar ook de vele andere unieke dingen. Zo vond ik tussen de opnamen een oud interview uit 1976, afgenomen door Tom Mulder met Paul Kaye. Dit interview is integraal nu te downloaden op de site van Mary en

Chris Payne: www.radiolondon.co.uk

Roger Day

MA 18 DEC: Verrassing want Roger Day maakt bekend definitief te kiezen voor 'Auntie BBC'. Na een periode van 40 jaar lang commercials te hebben gedraaid op tal van commerciële radiostations heeft hij besloten voor de BBC te gaan werken: 'Ik zal Radio Kent in Turnbridge Wells als basis krijgen en elke werkdag van maandag tot en met vrijdag tussen 19 en 22 uur te beluisteren zijn. De programma's zullen worden uitgestraald via de zenders in Surrey, Sussex, Hants, Oxford and Berkshire, een groot gebied dus. En zoals ik er nu tegenaan kijk en denk dat het goed was voor Kenny Everett en Johnny Walker deze keuze te maken, dan zal het voor mij ook wel goed zijn. Ook zal ik op zondagmiddagen tussen 2 en 5 een programma doen, hoewel dit alleen in Kent zal worden uitgezonden. Daarnaast blijf ik mijn 'Fifties and Sixties Show' op Saga in de West Midlands doen. Ik ben dus een bezige bij maar het is allemaal erg interessant. Het zal me goed doen weer thuis te kunnen wonen in plaats van te leven vanuit een koffer. Groeten Roger Day.'

Guy Hamilton (l) en Mike Hayes

Korte maar leuke ontmoeting

DI 19 DEC: Zonder in detail te treden stuurde Mike Hayes ons een foto die in Londen recentelijk is genomen toen hij na lange tijd oud collega van Radio 270, Gerry Zieler (Guy Hamilton) van Radio 270 ontmoette. Zo te zien gaat het ze allebei nog erg goed. Mike woont al jaren in Nederland en was drie jaar geleden onze gast op de radiodag. Oh ja, dit jaar dus op 10 november in Amsterdam.

Johnny Jason

Ik heb een mailtje gestuurd naar 'JJ' waarom hij bovenstaande bijnaam gebruikte maar hij antwoordde slechts het niet meer te herinneren. Verder over hemzelf: "Wat goed weer eens van je te horen. Hoop dat alles goed is in Nederland. Ik heb nog steeds de loterij niet gewonnen en dus werk ik nog steeds hier bij de BBC World Service en bovendien vind ik het nog steeds heel leuk om te doen. Zeer recent had ik een leuke verrassing toen ik met mijn zus ging eten in de Chelsea Arts Club en de allereerste persoon die vervolgens binnen kwam was de grote man zelf, Ronan. We hebben niet al te lang met elkaar gepraat maar ik kon wel merken dat het hem goed gaat. Het lijkt erop dat hij in de loop der jaren niet veel veranderd is. Tja, wat een tijd hebben we meegemaakt. Ik hoop je weer te zien op onze volgende reünie.' Inderdaad dat waren mooie tijden in de periode 1972/1974. Ik bracht zelf veel tijd door op de Van Hoogendorpstraat vooral in het weekend. Op een dag belde of Andy Archer of Johnny Jason me op met de vraag of ik nog een on air recording had van een programma van JJ. Hij had gesolliciteerd in de VS en moest een demotape opsturen. Kijken of JJ het zelf nog herinnert?

Dank aan: Douwe Dijkstra, Martin van der Ven, Jos Leijgraaff, Rob Olthof

Samenstelling: HANS KNOT

VR 8 DEC: Sinds maandag 27 november stond het Q-music IJsblok van ruim 27 ton op het Beursplein van Rotterdam te smelten. In het ijsblok zat een goudstaaf met een waarde van 25.000 euro. Vandaag was het eindelijk zover en viel de goudstaaf op de grond! Luisteraars konden via SMS doorgeven na hoeveel seconden de goudstaaf uit het ijs zou vallen. In totaal duurde het 978.844 seconden vooraleer dit gebeurde. Sylvia Bakker uit Barneveld zat er het dichtst bij met 978.900 seconden. De gelukkige winnaar is moeder van acht kinderen. Ze krijgt dinsdag live in de studio van deejay Jeroen van Inkel de hoofdprijs overhandigd.

DI 12 DEC: Violet Falkenburg (foto) gaat vanaf 12 januari tien weken lang een programma voor de omroep MAX presenteren. Het gaat om het consumentenprogramma 'In de Knip', dat over geld en recht gaat. Eerder presenteerde ze radioprogramma's als 'Adres Onbekend' en 'Met het oog op Morgen'. Falkenburg begon haar journalistieke loopbaan bij Elseviers Weekblad. Zij kwam in aanraking met televisie bij de VARA, waar ze als redacteur bij het programma 'Hoe bestaat het' werkte. Bij de NCRV maakte ze 115 afleveringen van 'Rondom Tien'. Daarnaast presenteerde ze uiteenlopende tv-programma's voor IKON, NOS, AVRO, Teleac en SBS.

DO 14 DEC: Fadila Laanan, minister van Media van de Franse Gemeenschap, wil RTBF-baas Jean-Philippot op het matje roepen. Ze vraagt ook dat er bij de RTBF een intern onderzoek wordt gevoerd naar de docufictie rond de onafhankelijkheidsverklaring van Vlaanderen die de Franstalige openbare omroep woensdagavond heeft uitgezonden. "Ik vind de gang van zaken totaal betwijfelbaar", aldus Laanan in een reactie aan Belga. "En ik stel me ook vragen over de deontologie van de journalisten die aan de uitzending hebben meegewerkt, want

het is strijdig met de regelgeving van de Franstalige gemeenschap", aldus de PS-minister nog. Laanan werd op de hoogte gesteld van de uitzending na een reeks paniekerige telefoontjes en sms'jes, die ze in de loop van de avond ontving. Pas nadien toonde de RTBF de boodschap "Ceci est une fiction" ("Dit is fictie").

DO 14 DEC: De Publieke Omroep wil voor 2008 125 miljoen euro bovenop de huidige begroting. Dat stelden de bestuurders in Hilversum. De Publieke Omroep zegt het geld nodig te hebben voor herstel van de programmering, een kwaliteitsimpuls en ontwikkeling van crossmediale producten. 'De begroting voor 2007 is rond, maar wanneer we op de huidige voet doorgaan dan hebben we in 2008 een tekort van 30 miljoen omdat onze reserves op zijn', stelt Harm Bruins Slot, voorzitter van de raad. Bruins Slot kijkt met belangstelling naar de kabinetsformatie, omdat deze bepalend is voor de mediaparagraaf in het regeerakkoord. De wens van Publieke Omroep is dan ook al 'in de omgeving van de formatie' naar voren gebracht. De tekorten op de begroting zijn minder groot dan waar de Raad van Bestuur rekening mee heeft gehouden. Begin dit jaar liepen de tekorten op door tegenvallende Sterinkomsten, die weer een gevolg waren van tegenvallende kijkcijfers. Deze zomer introduceerde de Raad van Bestuur het programmeermodel waarin omroepen strenger aan het profiel van een net moeten voldoen.

HANS KNOT EN MICHEL VAN HOOFF

Tom de Munck overleden

7 februari 2006
Tom de Munck is hedennacht in zijn slaap vredig heengegaan. Al enkele maanden was hij ernstig ziek. Tja, dan voel ik me ineens heel klein na het ontvangen van dit trieste bericht via Marnix, zijn zoon. Ik heb Tom zeer intensief meegemaakt in de periode tussen 1979 en 1989 toen hij zowel voor FRM als Freewave schreef (John Wendale) en denk met zeer veel goede herinneringen

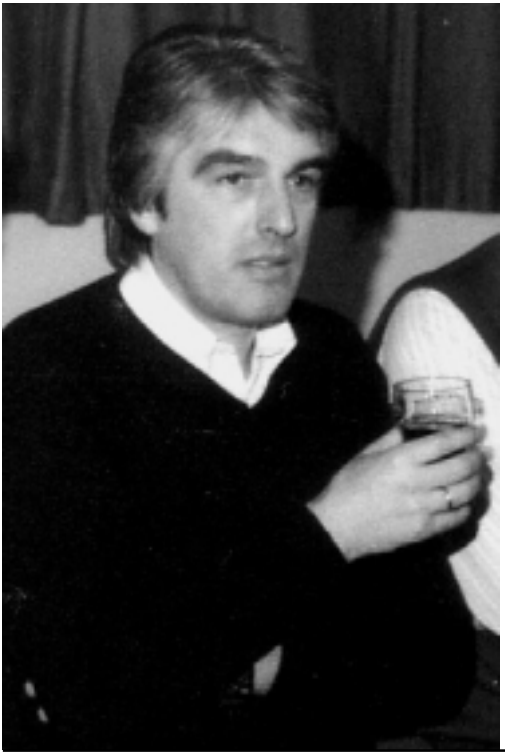

terug aan de tijd dat we gezamenlijk probeerden zoveel mogelijk de waarheid boven water te halen inzake delen van de radiogeschiedenis, waarbij Tom zich specialiseerde op het Carolinegebeuren in de periode 1980-1983 en de daarom heen liggende randfiguren.

Tom zal door mij altijd herinnerd worden als een integer en eerlijk persoon die op een gedegen manier ook het journalistieke pad bewandelde. Daarnaast hadden we een dermate goede band dat we ook tegenover elkaar vrij open waren over de meer persoonlijke zaken.

Hans Knot

In het mei- en juninummer van Freewave zal uitgebreid aandacht worden besteed aan Toms werk via een door hem en Hans Knot geschreven artikel dat als herinnering voor het eerst in een tijdschrift zal worden geplaatst.

Foto boven: v.l.n.r.: Tom de Munck, zijn vrouw Josje, Rutger (een van zijn 3 kinderen) en Leendert Vingerling - Kerst 2002
Foto links: Tom de Munck - 1984

Van origine was het een plannetje om Don Stevens tijdens het eerste uur van de radiodag, op 4 november 2006 te interviewen over zijn tijd bij Radio Caroline. Dit interview zou plaats vinden op het tijdstip dat officieel het gesprek met A J Beirens was gepland. De laatste was wegens een ziekenhuisopname op het laatste moment niet aanwezig en zal nu in het jaar 2007 worden gepland. Maar ook Don was er pas in de middag, doordat er iets anders tussen kwam. Dus heeft Martin vervolgens de vragen, die hij had voorbereid, naar Don Stevens toegestuurd die bereid was ze uitgebreid te beantwoorden.

Martin: Hoe ontstond je interesse in de radio en naar welke zeezenders herinner je je te hebben geluisterd in de jaren zestig en zeventig?

Don: Mijn interesse en liefde voor de radio is per ongeluk ontstaan. Op een dag hoorde ik geluid komen uit de transistorradio van een motorrijder. Hij was zijn machine aan het oppoetsen en ik trok zijn aandacht omdat ik geen vrees voor hem had maar hoge interesse voor datgene uit de radio kwam, het geluid van het radiostation. Het was 1964 en hij vertelde me dat het radiostation haar programma's verzorgde vanaf een schip in internationale wateren. Het was Radio Atlanta en ik moet zeggen dat voor een teenager als ik het een openbaring was. Ik vroeg de langharige technisch lijkende motorrijder om meer details. Hij vertelde hetgeen hij wist en vanaf dat moment was ik eigenlijk besmet door het radiovirus. Je kunt je voorstellen dat ik het leuk vond om aan boord van het radio Atlanta schip, de MV Mi Amigo, in 1975 echt aan de slag te kunnen. Het was een enorm hoogtepunt van een groot aantal jaren intensief radiobeluisteren. Ik vond Atlanta goed en daarna Radio Caroline South, toen beide stations spoedig daarna samengingen. Ik luisterde ook intens naar Radio London, nadat ik de testuitzendingen in december 1964 had ontdekt met deejay Pete Brady achter de microfoon. Ik ging regelmatig van de ene kant van de schaal naar de andere om mijn favoriete deuntjes te beluisteren via Caroline South, Big L, Radio City en KING. Tegen het einde van 1965 veranderde de laatstgenoemde van naam in Radio 390. Het station draaide en heleboel platen die tot de hoogtepunten van de jaren vijftig behoorden. Mijn meest favoriete station, dat me tevens totaal beïnvloedde, was Swinging Radio England in 1966. Ik luisterde toen zowel naar de testuitzendingen van Radio England als Britain Radio en tot aan vandaag krijg ik nog steeds de rillingen als ik oude opnamen van Swinging Radio England beluister en de herinneringen weer tot me laat komen.

Je kwam vroeg in maart 1975 bij Radio Caroline werken. Hoe kwam het dat je de organisatie achter Radio Caroline benaderde?

Ik arriveerde per ongeluk bij Radio Caroline, dat lijkt vreemd maar is waar. Ik was in het jaar daarvoor bevriend geraakt met Tony Allan middels mijn vriendschap met Nik Oakly van Script Magazine. Tony werd spoedig een regelmatige en welkome gast in mij huis in Horsney Vale in Noord Londen. Mijn toenmalige vrouw en dochter brachten samen met mij en Tony vele uren door tijdens talloze etentjes met Tony pratende over radio. En ik bedoel echt alleen maar over radio. We hadden het over Radio Scotland, Tony's werk op het Peace Ship (het was 1974 dat dit plaats vond), zijn avonturen op Radio Caroline en RNI en bovendien had hij grote interesse in de activiteiten op radiogebied van mij. Daarbij kwam de verhoogde interesse in het format dat wij bij Dynamite 235 hadden ontwikkeld, de LP service op Concord 235 en mijn vriendschap en bewondering voor de jongens en meisjes die bij The Big K actief waren. Kerstmis 1974 kwam dichterbij en Tony vertelde me dat Caroline een tekort aan deejays had en vroeg me of ik beschikbaar was. Bovendien vroeg hij mijn vrouw Anne of ze bezwaar had dat ik aan boord zou gaan. Na een paar weken van intense discussie werd hoofdelijk besloten dat ik bereid was een reis naar het zendschip te ondernemen. Ronan O'Rahilly was gelukkig bereid mijn vrouw, gedurende mijn afwezigheid, een wekelijks salaris te betalen. Ik zou weggaan als ik een gecodeerde boodschap per telefoon zou krijgen. En begin februari was Ronan aan de telefoon met zijn code en het avontuur, en dan meen ik echt een avontuur, kon beginnen.

Het was de periode nadat in Nederland de anti-zeezenderwet was ingevoerd en de MV Mi Amigo al geruime tijd geleden naar een positie voor de Britse kust was gesleept. Wat voor tender werd er destijds gebruikt door

Don Stevens op de Radiodag

de organisatie en moest men soms lang op de volgende tender wachten?

We vaarden in die tijd vanuit de haven van het Franse Boulogne om met onze tender te vertrekken. Het was eigenlijk niet meer dan een binnenvaartschip dat als open vissersboot kon worden gebruikt. Het was zeven meter lang en tevens erg smal. En ik kan je wel vertellen dat de reis, midden februari, een grote nachtmerrie was en gelukkig vielen de weersomstandigheden redelijk mee. We hadden allereerst problemen aan boord te komen en brachten liefst 5 dagen door in Hotel Mirador wachtende op een groep afkomstig uit Boulogne die ons permissie zou geven aan boord te gaan. We leefden in die dagen op Franse kaas en brood en rode wijn en maakten incidenteel een optreden in de lokale discotheek aan Rue Victor Hugo. Immers was dit een mogelijkheid nog enigszins wat geld te verdienen. Uiteindelijk kregen we na zeven dagen van wachten het bericht dat we de volgende morgen om vier uur in de ochtend aan boord van de vissersboot zouden gaan. Op de aangegeven tijd arriveerden we en werden zowel Tony Allan, Simon Barrett als ik met geweren in de aanslag op een brute en tevens agressieve wijze gearresteerd door de Franse veiligheidsdienst CRS en de lokale politie.

Had je ooit problemen met de autoriteiten?

Zoals je uit het vorige antwoord kunt begrijpen hadden we ernstige problemen. De CRS lieden tezamen met vertegenwoordigers van de Franse regering waren allen bewapend en erg agressief. Ze reden ons vervolgens naar het kasteel in Boulogne voor uitgebreid verhoor. Ze ondervroegen ons voornamelijk in de Franse taal, hetgeen voor ons onmogelijk was om te beantwoorden. Pas toen ze begrepen dat we de taal niet machtig waren begonnen ze ons pas te ondervragen in het Engels. Als ze dan onze antwoorden hadden begonnen ze onderling te discussiëren over deze antwoorden in het Frans, niet wetende dat Tony dit ook verstond en hadden we daar weer mooi voordeel van. De ambtenaren van de CRS waren bij de arrestatie omdat men er van uitging dat we betrokken waren bij het smokkelen van immigranten naar Groot-Brittannië. Achteraf bleek dat inderdaad de lokale vissers en de betreffende boot betrokken was en dat de overval operatie al enige tijd geleden gepland was door de autoriteiten. Ze waren erg kwaad dat ze ook nog eens de

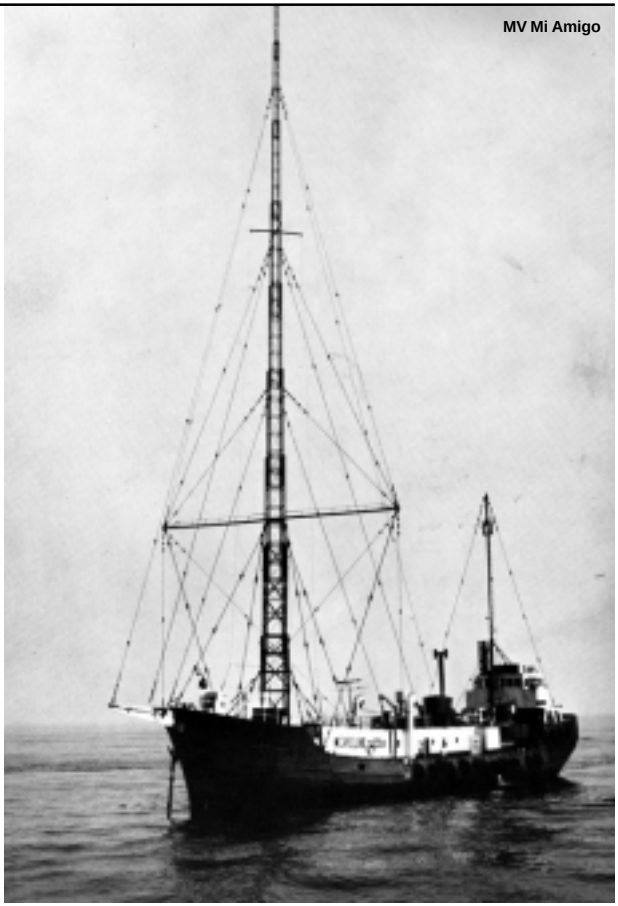
MV Mi Amigo

Caroline staf hierbij arresteerden, mede daar de acties in samenwerking met de Britse autoriteiten waren opgezet. Onze Franse bemanningsleden waren ontzettend bang, arme knapen. Ze bleven ons maar vertellen dat we de politie niet te kwaad moesten maken omdat het vooral veteranen uit de tijd van de Algerijnse Onafhankelijkheids Oorlog waren en ze zeker niet voor de gek gehouden konden worden.

Ikzelf werd door een zeer arrogante Franse regeringsvertegenwoordiger ondervraagd, die me vertelde dat door ons kleine avontuur er een diplomatieke rel kon ontstaan tussen Parijs en Londen. Hij vroeg me om allerlei informatie, die ik hem echter niet kon geven en ik vertelde hem gewoon niets te weten. Simon was de volgende die werd ondervraagd en daarna volgde Tony, die door de kerels van de CRS hard werd aangepakt, zelfs in het gezicht werd geslagen en ze lieten hem alle hoeken van het kantoor zien. Dat was zeer beangstigend; ze hadden ontdekt dat Tony de Franse taal machtig was. Hij was ontzettend lang in het kantoor, ze schreeuwden en we hoorden duidelijk het geluid van hard slaan en ik kan wel zeggen dat we behoorlijk geïrriteerd en opgejaagd werden en op onze beweging trok de politiebewaking meteen hun pistolen. Plotseling barstte de deur open en vloog Tony door de opening onze kamer binnen. Ik had hem als eerste te pakken en hielp hem omhoog. Hij

had wat bulten, bloedde en ze hadden hem dus hard aangepakt maar Tony wist me te verzekeren dat ze niets uit hem hadden gekregen. We werden gedeporteerd richting België en wel met onmiddellijke ingang. En dus zaten we tien minuten later in een paar snelle auto's die ons naar het station in Boulogne brachten en werden we op de trein gezet richting Lille met de opdracht onmiddellijk Frankrijk te verlaten want anders zou er wat zwaaien. Later, toen we de grens met België passeerden werd het ons al snel duidelijk dat de Belgische politie was getipt en zeker naar ons op zoek was wegens pogingen een zendschip te bevoorraden. We kwamen gelukkig zonder problemen in Oostende aan, mede dankzij de hulp van een paar prachtige Belgen, die ons beschermden van de politie. Natuurlijk een groot risico voor henzelf. We werden op een bepaald moment op de grond gelegd in een bar in Oostende en de eigenaar wist de politie, die met een razzia bezig was, te overtuigen dat we een aantal dronken voetbalsupporters waren die de roes aan het uitslapen waren in zijn bar.

Tony Allan

De volgende dag namen we een tram richting Zeebrugge en het kantoor van Townsend Thoresen, alwaar we een ontmoeting met AJ Beirens hadden, van wie we dachten dat hij ons grotendeels uit de problemen kon halen door ons een ticket te verschaffen richting Engeland en we op die manier niet in de handen van de Belgische politie terecht zouden komen. AJ kon echter niet veel voor ons doen. Ik herinner me dat hij Tony wat geld gaf en ons gebruik liet maken van zijn toilet en wasgelegenheid. Niet veel later kregen we instructie vanuit de Caroline-organisatie. Het plan was terug te gaan naar Boulogne. Tony had daar uiteraard geen zin in hetgeen heel begrijpelijk was. Hij gaf mij een deel van het geld en ik ging vervolgens samen met Simon terug terwijl Tony naar Amsterdam doorreisde. Wij beiden kwamen uiteindelijk weer terecht op de Mi Amigo maar het was wel een verschrikkelijke trip erheen. In de periode nadat dit alles was gebeurd bleef Tony regelmatig zeer onaardig en agressief tegenover Simon en hij weigerde ooit nog een keer met hem samen te werken. Tony ging er namelijk vanuit dat Simon de Fransen had verteld dat hij de Franse taal ook verstond en sprak. Zelfs jaren later, terwijl Tony en ik in Galway een biertje dronken, was Tony er nog steeds van overtuigd dat Simon had laten vallen dat Tony de Franse taal machtig was en hij het hem nooit zou vergeven.

Wat was je eerste indruk toen je aan boord van het zendschip kwam?

Ah Martin, de eerste indrukken waren fantastisch. We hadden uren lang rondgedobberd in het Kanaal, langs de Britse kust, langs de Goodwin Sands en de mist was zo dik dat we bijna niets konden zien. Gelukkig had Simon een radio bij zich zodat afgestemd op Caroline we beetje bij beetje meer in de richting van het zendschip kwamen. Maar dat duurde wel uren totdat de mist enigszins begon op te trekken. En in de verte verscheen heel langzaam inderdaad een schip en ik wist dat het de Mi Amigo was daar het betreffende schip zo laag in het water lag. We legden aan en stapten op het schip en maakten kennis met de kapitein en de Nederlandse bemanning. We ontmoetten niet direct onze Caroline collega's omdat we direct naar de studio werden geleid om de dagelijkse taak de programma's van Radio Mi Amigo in te starten, over te nemen zodat de anderen rustig met de boot terug zouden kunnen om aan land te gaan. Toen we eenmaal gewend waren aan de studio en er weer een nieuw uur was ingestart besloten we aan dek te gaan en bleek de vissersboot, die als tender dienst deed, al verdwenen te zijn. Simon gaf me vervolgens een rondleiding door het zendschip en liet me mijn cabine zetten die achteraf de beste aan boord bleek te zijn. De graffiti, aangebracht aan de onderkant van het bovenste bed in de hut gaf aan dat Dave Lee Travis en Tommy Vance beiden eens bewoner waren geweest van die hut en gaf mij me een goed gevoel te weten waar ik op dat moment was. Mijn indruk was verder dat het schip op dat moment in goed onderhoud en op orde was. Er was een goed functionerende centrale verwarming en onze kok was in staat om tijdens elke maaltijd keuze te geven uit drie verschillende menu's. Dus was er tijdens het ontbijt, de lunch en het diner keuze uit de Indonesische of Surinaamse, de Nederlandse en de Britse keuken. We hadden altijd genoeg voorraad aan bier, sigaretten en we hadden zelf een groot aantal nieuwe LP's en singles meegebracht, alles gedoneerd door de belangrijkste platenmaatschappijen.

De messroom zag er net zo uit als ik deze kende van foto's genomen van de Mi Amigo in 1967 en die ik had gezien met rechtsboven op een plank in de hoek de televisie, zodat we volop naar de Britse televisie konden kijken. Het leven aan boord in februari 1975 was zeer goed te noemen. Ik ontwik-

Don Stevens en Bill Danse op de Radio-dag 2006

kelde al vrij snel een goede vriendschap met leden van de bemanning. Ik genoot van de lange gesprekken met de jongens, allemaal interessante knapen en het leek erop dat ze verbaasd waren dat ik hun gezelschap aangenaam vond. Het leek erop dat de Engelse deejays voornamelijk afstand hielden van de bemanning, tenminste dat werd me verteld.

Van origine ben ik een Ier en derhalve was ik nooit een persoon die vooral op zichzelf was. Ik genoot van de lange debatten die ik met Bill Danse had, een pracht kerel en een man die een absolute passie had voor eerlijkheid en menselijke waardigheid. In mijn ogen is hij tot en met de dag van vandaag een uitstekende ambassadeur van zijn volk, de Nederlanders, en dus beschouw ik hem als een echte vriend.

Met welke collega's werkte je in het begin samen?

Simon Barrett, Dave Owen, Johnny Jason en Tony Allan. Ja, met Simon deelde ik ook het schip maar we zagen elkaars nauwelijks; behalve wanneer we de programma's van elkaar overnamen. Simon startte op Caroline om zeven uur in de avond. Ik nam dan om 10 uur het programma over, waarbij we elkaar zo ongeveer 10 minuten zagen, hetgeen zich om 1 uur in de nacht herhaalde omdat het tijd was voor Simon's tweede programma, dat dan tot 4 uur in de nacht duurde en hij vervolgens naar bed ging. De uren tot 6 uur in de ochtend nam ik vervolgens voor mijn rekening om daarna een uur non-stop muziek te draaien voor Radio Mi Amigo, een programma dat ik vanuit de Caroline studio verzorgde. Af en toe deed ik wat aankondigingen in het Nederlands/Vlaams die op schrift waren gezet door de kapitein en bemanningsleden. Ze lachten vooral om mijn accent en de kapitein zei me dat het vooral in zijn accent was neergeschreven. In ieder geval vonden ze mijn live programma's om volop van te genieten.

Vervolgens zette ik tegen 7 uur Britse tijd een instrumentaaltje op vanuit de Caroline studio en rende naar de Mi Amigo studio om vandaar het eerste cassetteprogramma van de dag voor Radio Mi Amigo en opgenomen in Playa de Aro, in te starten. Ik dacht dat het ging om een programma van Joop Verhoof. Mijn taak was het vervolgens om ieder uur op het hele uur een nieuwe cassette op te starten en daarvoor de Mi Amigo Lieveling live vanaf het zendschip te draaien. We waren het eerste station ter wereld dat Donna Summer's 'Love to love you baby' draaide. Halverwege de dag kwam Simon uit zijn bed, nam mijn taken over en ik ging tot een uur of acht in de avond slapen. Dit was onze doorsnee dag totdat Peter van Dam niet veel later ook aan boord kwam. Een goede kerel en bovendien technisch begaafd en ik herinner me dat hij producties beter dan wie ook maakte. Toen Peter dan ook aan boord was gekomen werd het voor Simon en mij aangenamer. Simon bleef meestal in zijn vrije tijd beneden in zijn hut terwijl ik samen met Peter de tijd doorbracht met de hard werkende bemanningsleden die ervoor zorgden dat ons schip in goede staat bleef. Peter maakte heel veel jingles voor me, die ik jarenlang heb gebruikt, tot zelfs op het Peace Ship en ver daarna elders. Ook maakte ik een aantal voice-overs voor hem om te gebruiken in zijn programma's. Op een bepaald moment verdween Peter richting het Spaanse Playa de Aro om vervangen te worden door Rob Ronder. Johnny Jason kende ik al en hem kwam ik heel kort op het schip tegen. Hij was ook de persoon die mij in maart 1976 naar het vliegveld

Simon Barrett

Heathrow bracht, op mijn weg naar Israël. Ik had het genoegen Johnny Jason weer tegen te komen op de begrafenis van Tony Allen. Dave Owen kende ik uit de tijd van de Big K, hij werkt nu op Radio Jackie in Londen en is een uitstekende programmamaker. Helaas werkte ik bij Caroline nooit met Tony samen, zoals je je nog herinnert ging hij dus terug naar Amsterdam. Maar later werkten we samen in discotheken en nachtclubs in Israël. Hij was een regelmatige bezoeker bij ons thuis en ik bezorgde hem later werk op South Coast Radio in het Ierse Cork en hij zorgde ervoor dat leven in mijn 'Music Leader' concept werd geblazen. Later zorgde hij er weer voor dat ik invaller kon worden als presentator van het ontbijtprogramma op Radio Nova en ik bezorgde hem weer werk op Atlantic Sound en later werkten we samen op WLS Music Radio. Dus je kunt zondermeer stellen dat Tony en ik jarenlang hebben samengewerkt. Een pracht kerel waarvan ik gezegend was hem te hebben gekend en beluisterd.

Gerard van Dam

Radio Mi Amigo verzorgde uitzendingen gedurende de dag en jij had weer shows vanaf 7 in de avond. Welke muziek draaide je en was er een soort van playlist?

Ik probeerde altijd behoorlijk veel zwarte funk en soul te draaien, gelijk aan Johnny Jason en dus hoorde je bijvoorbeeld de formatie Main Ingredient met 'Happiness Is Just Around The Bend' en meer van soortgelijke nummers. Ze hadden zowel in de teksten en het tempo van de muziek veel gemeen zodat het als een geheel samenliep. Ons werd verder aangeraden ons zoveel mogelijk aan de Caroline Album Top 50 te houden. Ook werd ons afgeraden om bij elke nieuw te draaien nummer onze stem te laten horen. Ik draaide veel oude tracks en natuurlijk ook veel muziek van Nederlandse bands als Kyak, Golden Earring, Ekseption, Earth and Fire en Focus. Verder natuurlijk Thijs van Leer en Shocking Blue met Mariska Veres. Zeer bijzonder, zowel zoals ze eruit zag en vocaal. Ook moesten we voorkomen dat er teveel jingles werden gemaakt. Slechts de bekende Caroline jingles en een naamjingle. Er waren slechts drie Caroline jingles aan boord en dit kwam omdat een paar jaar eerder de mastertape met jingles op mysterieuze wijze was verdwenen.

Hadden jullie ooit echte commercials op Caroline in die tijd of waren het slechts fake commercials met daarbij de gedachten potentiële adverteerders warm te maken?

We hadden een paar eerlijke echte commercials, maar de brave lieden achter deze bedrijven hadden wel het risico de Britse wetgeving te overtreden en te worden vervolgd, hetgeen natuurlijk ook voor ons het geval was. Maar het grootste probleem voor potentiële adverteerders was natuurlijk dat ze een groot risico zouden nemen voor hun onderneming als men met ons in zee zou gaan. Immers wat was het nut om te adverteren op een station dat een wettelijk risico met zich meebracht en bovendien in hun oren een minderheidsaandeel in luisterdichtheid had? Mijn postzak sprak dit laatste zeker tegen. Bovendien hadden de potentiële adverteerders liever nonstop popmuziek, maar wij draaiden voornamelijk LP muziek en soul, funk en rock. In latere dagen heb ik er wel voor gezorgd dat de keuze van een format niet ten koste mocht gaan van inkomsten middels adverteerders, die les heb ik er wel uitgeleerd. Het kwam zeker te pas toen ik me later ging bemoeien met de programmering van The Voice of Peace. Sylvain Tack was een held in mijn ogen. Hij zorgde voor alles dat ons in staat stelde door te gaan en het maakt mij niet uit wat mensen over hem dachten of zeiden. Hij zorgde voor al het comfort en de goede omstandigheden waaraan ik eerder refereerde en we waren altijd weer blij als hij met het geld op tafel kwam. Olie, water, zoetwater, bier, sigaretten en provisie, het werd allemaal door Sylvain betaald en we kregen vaak ook veel Suzy Waffles aan boord. Kratten vol van dat spul en je kunt zeggen dat dit merk naast Joepie Pop Magazine de grootste adverteerder was op Radio Mi Amigo.

Hoeveel mensen waren er aan boord en was er ook een kapitein en een hoofdtechnicus?

In onze dagen beschikten we over een zeer ervaren jonge kapitein. Ik denk dat zijn naam Willem of Wilhelm was. Hij was een zeer rustig persoon maar hij toonde duidelijk zijn plezier als men het werk goed deed. Leuk toen hij doorhad dat het misschien interessant was om wat aankondigingen te doen. In het eerste live uur van Radio Mi Amigo besloot hij de uitspraak van het Nederlands te leren en schreef hij de teksten voor me uit. Gedurende een vijf dagen durende storm in windkracht 9 (noordooster) nodigde hij me uit op de brug om me uit te leggen wat je onder dergelijke omstandigheden diende te doen om het schip niet in

Simon Barrett (staand) en Don Stevens

problemen te krijgen. Hij deelde met mij zijn chocolade tijdens deze zeer vermoeiende wachtperiode en hij introduceerde mij ook de jenever. Daarnaast leerde ik veel over het stoïcijnse gedrag van de Nederlanders van hem. Dan onze kok, Jos. Een grote blonde knaap die veel van zijn tijd doorbracht om ons goed te verzorgen. Een man met veel humor, een uitstekende kok en bovendien ook een heerlijk rustig karakter totdat er weer een storm opstak. Ook van deze man leerde ik heel veel, hoe een goede zeeman te zijn, wat te doen in geval van nood en hoe goed te koken. We hadden een volledig gediplomeerde scheepstechnicus aan boord die ook uit Nederland kwam. Andermaal een rustige knaap, die altijd hard aan het werk was om alles in goede conditie te houden en derhalve het station in de lucht te houden. Dan was er Bill Danse, onze zendertechnicus die altijd hard aan het werk was. Een man met brede kennis waarbij je uren lang over tal van onderwerpen met hem kon discussiëren, hij ging geen onderwerp uit de weg. Gedurende mijn tijd op de Mi Amigo hadden we naast de eerder genoemde personen (Simon, Peter en Rob Ronder) ook nog Anka en haar vriend, die hun boot langszij de Mi Amigo bonden na in problemen te zijn geraakt in een zware storm en eigenlijk op weg waren naar Engeland. Ze bleven een tijd aan boord van het schip en Anka maakte in die periode prachtige voiceovers.

Hoe comfortabel was de Mi Amigo? Hoe was de sfeer aan boord en was er genoeg te eten, te drinken en bovendien te roken? Het roken van een joint leek een normale gewoonte te zijn aan boord in die dagen.

Hetgeen ik al eerder vertelde, de condities waren erg goed in die tijd, ja zelfs uitstekend te noemen in de dagen dat ik net aan boord was. Ik had totaal geen problemen in relatie tot de bemanningsleden en we werden allen goede vrienden. Ik kreeg de indruk dat ze het liefst gescheiden leefden van de rest van het presentatieteam aan boord. Naast mij trok ook Chicago veel met de bemanningsleden op en dus zag ik geen reden me afzijdig te houden. Het is waar dat de bemanning tijdens de eerdere gememoreerde storm niet de hulp wenste van Simon om drijvende te blijven. Toen ik hulp aanbood werd dit door de bemanning zondermeer geaccepteerd. Dus was de sfeer aan boord, wat mij betreft, goed, en tevens zeer professioneel te noemen. En Martin, als ik heel eerlijk moet zijn heb ik in de dagen op de Mi Amigo geen enkele geur van cannabis, hasj of libanon geroken. We hadden zeker genoeg bier, uitstekend eten, en heel veel sigaretten. Maar in die tijd was er zeker geen drugs aan boord van de Mi Amigo.

Ontmoette je ooit Ronan O'Rahilly?

Niemand die ooit op Caroline heeft gewerkt komt niet in aanraking met Ronan. In mijn dagen op het station was hij indringend aanwezig op het schip. Ik heb ook met hem een aantal malen geluncht in The Casserole, zijn favoriete eetplek aan de Kings Road in Chelsea en ik bezocht hem diverse malen in zijn huis. Mijn vrouw Anne ontmoette hem iedere week toen ik aan boord zat en hij betaalde haar, zoals beloofd, mijn salaris zodat mijn familie in staat was te overleven in de tijd dat ik op het schip was. Hij is een eerwaardig man en heel eerlijk in zijn liefde voor Radio Caroline en de vrijheid. Hij is een man van zijn woord en neem maar van mij aan dat hij alle boetes die ik opliep in de problemen met de autoriteiten voor zijn rekening nam. Het was ook Ronan die Johnny Jason regelde om mij naar het vliegveld Heathrow te brengen toen ik naar Israël moest vliegen. Hij is een gentleman ten top. Hij betaalde me ook meer dan hij me beloofde en stond pal achter mij en mijn familie toen ik veroordeeld werd wegens overtreding van The Marine Offences Act van 1967. Zo goed ken ik Ronan dus. Hij is een echte Ier uit goed hout gesneden. Hij heeft het bloed van een vrijheidsstrijder en zijn familie vocht in

Ronan O'Rahilly

de voorste linies ten tijde van de vrijheidsoorlog van Ierland en de daarop volgende onafhankelijkheid van het Ierse volk.

Verdiende je eigenlijk wel geld op Caroline?

Jazeker en ik zal door deze verklaring waarschijnlijk worden verstoten, helemaal na eerdere opmerkingen van mijn zijde op de Radiodag. Maar als je hard werkt staat daar een beloning tegenover. Natuurlijk geen enorm kapitaal maar een bedrag dat aantoont dat je inzet wordt gewaardeerd en je gewild bent. Aanhangers van het Peace Schip denken allemaal dat het verschrikkelijk is om commercieel te draaien maar het is dankzij de commerciële jongens onder ons dat de leiding van de VOP in staat was miljoenen armen te helpen en niet duizenden, zoals in een later stadium gebeurde. Zo ook met Caroline, een kwestie van Ronan die mij de baan aanbod en ik stelde er tegenover hoeveel ik nodig dacht te hebben om mijn vrouw en dochter te kunnen voeden, hoeveel de rekeningen en de hypotheek kostten en ook had ik wat geld nodig om aan boord te komen. Het was totaal geen probleem. Ronan is natuurlijk ook een zakenman en voldeed aan al zijn verplichtingen en zorgde erg goed voor de familie in de periode dat ik aan boord zat. Achteraf gezien is het heel jammer dat hij met het station nooit terugkeerde naar het Top 40 format in 1975 want hij had sloten vol met geld kunnen maken. Ik ben er trouwens van overtuigd dat ook de anderen in die periode door Ronan werden betaald en zo niet dan zijn zij voor de foute reden aan boord van de Mi Amigo gegaan. Chicago werd in ieder geval betaald en ook Bill Danse en de rest van de bemanning.

Waarom verliet je het schip eigenlijk al na een periode van acht weken?

Eigenlijk was ik al laat februari aan boord maar de eerste dagen draaiden

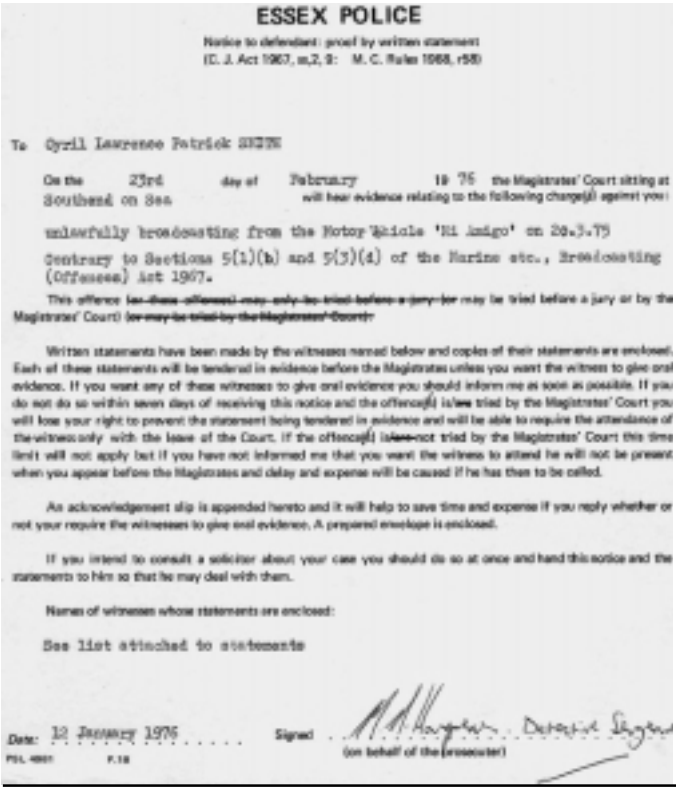

ESSEX POLICE

Notice to defendant: proof by written statement
(C. J. Act 1967, s.2, 9: M. C. Rules 1968, r58)

To Cyril Lawrence Patrick SIZER

On the 23rd day of February 19 75 the Magistrates' Court sitting at Southend on Sea will hear evidence relating to the following charge(s) against you:

unlawfully broadcasting from the Motor Vehicle 'Mi Amigo' on 20.3.75

Contrary to Sections 5(1)(b) and 5(3)(d) of the Marine etc., Broadcasting (Offences) Act 1967.

This offence ~~(or these offences) may only be tried before a jury or~~ may be tried before a jury or by the Magistrates' Court) ~~(or may be tried by the Magistrates' Court)~~

Written statements have been made by the witnesses named below and copies of their statements are enclosed. Each of these statements will be tendered in evidence before the Magistrates unless you want the witness to give oral evidence. If you want any of these witnesses to give oral evidence you should inform me as soon as possible. If you do not do so within seven days of receiving this notice and the offence(s) is/~~are~~ tried by the Magistrates' Court you will lose your right to prevent the statement being tendered in evidence and will be able to require the attendance of the witness only with the leave of the Court. If the offence(s) is/~~are~~ not tried by the Magistrates' Court this time limit will not apply but if you have not informed me that you want the witness to attend he will not be present when you appear before the Magistrates and delay and expense will be caused if he has then to be called.

An acknowledgement slip is appended hereto and it will help to save time and expense if you reply whether or not your require the witnesses to give oral evidence. A prepared envelope is enclosed.

If you intend to consult a solicitor about your case you should do so at once and hand this notice and the statements to him so that he may deal with them.

Names of witnesses whose statements are enclosed:

See list attached to statements

Date: 12 January 1976 Signed (on behalf of the prosecutor)

POL 4001 F.18

we alleen vooraf opgenomen programma's van de andere jongens om ze op die manier een dekmantel te geven terwijl zij onderweg waren om aan land te kunnen komen en dus Engeland binnen te slippen zonder in de handen van de overheid te vallen. Ik was zelf eigenlijk alleen maar op het schip om een gat op te vullen en Ronan de kans te geven nieuwe presentatoren te vinden tot we beter weer zouden krijgen. Ik vond het trouwens niet erg op zee te zitten tijdens die zware stormen in februari en maart. Toen ik aan land kwam bleek dat Simon ons voor aap had gezet door aan de douane te vertellen waar de tender ons had gedropt. Ik besloot meteen hem te verlaten en probeerde de trein naar Londen te pakken. Maar daar stond een behoorlijke vertegenwoordiging van de lokale politie te wachten die me arresteerde. Ik weet niet of Simon uiteindelijk is veroordeeld maar ik zeker wel. Ik hield al de tijd dat ik werd verhoord mijn mond en vertelde de autoriteiten dus niets. Ze bleven ruim twee maanden achter me aanzitten en vielen mijn huis binnen waar ze adresboeken, brieven, foto's, cassette tapes en dergelijke in beslag namen en bovendien mijn vrouw en kind onder druk zetten en bang maakten. Ik werd door die geesten opgepakt en andermaal 48 uur vastgezet en toen ik later in november 1975 solliciteerde voor een baan binnen de legale radio zou ik alleen worden aangenomen als ik namen zou noemen van mensen binnen de Carolineorganisatie zodat ze bewijs zouden hebben om de hele organisatie te kunnen oprollen. Ronan was trouwens van dit alles op de hoogte en gaf me alle ondersteuning gedurende een heel moeilijk jaar. Dat terwijl anderen Caroline wel verraadden, hield ik mijn mond alleen maar op slot. Het werd me wel duidelijk gemaakt dat de zaak tegen Caroline geen succes zou hebben. Ik ondersteunde de organisatie ook aan land, zoals ik dat ook al deed voordat ik aan boord ging. Ik herinner me een dag uit 1975 waarop ik samen met Peter Chicago door noord Londen in de zomer op zoektocht was naar een motor race specialist die voor ons een combiner kon fabriceren voor de middengolf zenders. Ze maakten

ON the crest of the airwaves — Britwell's pirate broadcaster Don Stevens turned Radio Caroline disc Jockey.

gebruik van soortgelijke materialen en waren in staat er een te maken volgens Peter's ontwerp. Wel moet het duidelijk zijn, na alle verhoren door de autoriteiten, dat als ik terug was gegaan aan boord ik zeker onmiddellijk zou zijn herkend en zeker het hele Caroline gebeuren in ernstige problemen zou hebben kunnen gebracht. In juni 1975 zou ik bijna weer naar het schip gaan maar na al het gedonder met de politie heb ik mijn oude vriend Phil Marshall gepromoot bij Oonagh (Ronan's persoonlijke assistente, om een shift aan boord te kunnen doorbrengen.

Hoewel jij slechts een korte periode aan boord was als presentator, van 3 maart tot en met 26 april in het jaar 1975, was je in staat om in totaal liefst 239 uren te presenteren binnen die paar weken.

Ja, mijn goede oude vriend Buster Pearson, vertelde me dat toen ook. Ook hij was zeer verbaasd dat ik zo veel uren presenteerde, maar hij telde er wel de uren bij die ik voor Radio Mi Amigo, het zusterstation destijds, presenteerde. Desondanks maakte hij me met dat aantal erg trots. Ik vond het trouwens leuk het uur op Mi Amigo in de ochtend te doen en het gaf me een redelijk inzicht hoe de Vlamingen en ook de Nederlanders de wereld bekijken. Ik ben nog altijd dankbaar dat ik de kans kreeg aan boord van het Caroline schip destijds mijn werk te doen in samenwerking met zulke fatsoenlijke en moedige mannen die het voortbestaan en de veiligheid van het Caroline schip boven alles stelden. Het gegeven dat ik zoveel lange uren maakte had voornamelijk te maken met het gegeven dat ik een hardnekkige ellendeling ben en daarnaast een harde werker. Bovendien vind ik het prachtig onderdeel van het team te zijn waarbij ik tevens kan meebeslissen.

Herinner je nog leuke incidenten tijdens je periode aan boord?

We maakten heel veel leuke incidenten mee aan boord van het zendschip.We kregen eigenlijk elke dag verse nieuwe Britse kranten totdat we op een bepaalde dag een baggerboot zagen en de voorman op het schip was aldoor binnen oogafstand in zicht om allerlei gravel en stenen uit het water te baggeren. Op een bepaald moment nam onze kapitein via de radio contact op met de vraag of ze wilden ruilen en ze bevestigden ons via morse. We boden ze harde porno aan (herinner je wel dat het 1975 was en de Britse regering elke vorm van seksuele inbeelding bij volwassenen op papier verbood). Ze besloten enorm langzaam langszij de Mi Amigo te komen en wij schoten vervolgens een lijn richting hun boot, waaraan een mand gevuld met de pornografie werd overgebracht naar hun schip. Vervolgens kregen we van hun van alles terug, waaronder kranten, drank, eigenlijk alles wat we maar wensten. Toen hun voorsteven onze boeg voorbij ging was de transactie verlopen. Dergelijke acties gingen weken lang door mede doordat de mannen aan boord van de baggerboot steeds meer honger kregen naar de porno. Ik denk dat de Royal Air Force op een dag vanuit de lucht de actie heeft gefotografeerd en dat was dan ook duidelijk merkbaar omdat de baggerboot vervolgens op veilige afstand van het zendschip bleef. De RAF stuurde altijd Blackburn Buccanneer laag vermogen bommenwerpers op ons af om foto's te maken. Ze vlogen zeer laag over het schip heen waar wij dan aan dek stonden te wuiven om ze bij wijze van spreken welkom te heten. Ze vlogen echter zo snel dat we van mening waren dat ze ons niet eens konden zien staan. Vervolgens vloog op een zonnige middag één zo'n bommenwerper over ons schip om ons te fotograferen en hij kwam steeds maar weer terug totdat het vliegtuig op een bepaald moment boven het zendschip een zogenaamde overwinningsrol uitvoerde, hetgeen meestal uit respect en hoffelijkheid plaatsvindt. De kapitein en ik waren sprakeloos en we kwamen beiden tot de conclusie dat we vrienden hadden gemaakt binnen het Foto Squadron van de Royal Air Force. De zware stormen begin maart 1975 brachten een Nederlands jacht in zware problemen. De golven gingen enorm hoog en plotseling zag onze kapitein heel kort de zeilen. De omstandigheden op zee waren angstaanjagend en onder die omstandigheden was iemand met zo'n klein jacht op zee. Wij waren de enigen die op dat moment hulp konden bieden daar

MV Mi Amigo

Foto: v.l.n.r.: Steve Gordon, Ken Dickin, Don Stevens, maart 1976.
Foto onder: Don Stevens tijdens de Voice of Peace Breakfast Show, september 1976

geen enkele reddingsboot in staat was richting ons te komen. Verdomme de kapitein werd helemaal wild en bleef maar orders geven in het Nederlands. De oude hoofdmotor van de Mi Amigo werd gepoogd op te starten (ik denk niet dat dit lukte) om de Mi Amigo meer richting haar anker te krijgen, hetgeen uiteindelijk zo'n dertig meter gelukte. Ondertussen stookten we in het duister de reserve generatoren op en staken elk licht aan boord aan, waardoor de mensen op het jacht de mogelijkheid kregen ons in het vizier te krijgen. Op een bepaald moment bleek inderdaad dat het jacht zich richting ons had gekeerd maar de zee was zo snel dat wanneer ze ons ongeveer benaderden we slechts één kans zouden hebben het jacht te redden. Zo niet zou het ons voorbij vliegen en zeker verloren zijn gegaan. De zeilen werden op het jacht snel neergelaten maar de stroming was enorm. De kapitein gelukte het de Mi Amigo naar de kant van het jacht te keren toen het ons naderde. Het sloeg tegen de rij banden, die aan de zijkant van ons schip hingen. De zee vloog over het dek van het schip heen maar de Nederlandse bemanning deed ontzettend goed werk door onder die zware condities het jacht te redden en naar ons toe te trekken. De bemanning schreeuwde vervolgens naar de twee personen op het jacht om aan boord te komen van ons schip, dat trouwens door de storm en de hoge mast opeens in een erg gevaarlijke hoek terecht kwam. Beide bewoners van het jacht waren behendig genoeg om snel aan boord van ons schip te springen en zeer dankbaar dat ze op deze manier gered waren. Anke en haar vriend verbleven vervolgens een paar weken aan boord. Pas toen de storm na een groot aantal dagen echt was afgenomen, werd het zeilschip aan de achterkant van het zendschip vastgemaakt. Onze twee nieuwe bemanningsleden zorgden voor vers nieuws en tevens voor de nodige discussies. Ze herstelden zo goed mogelijk het jacht en op een bepaalde dag zeilden ze weer naar de Britse kust toe. We hebben ze nooit weer terug gezien bij Caroline maar ze hebben een warme plaats gekregen in onze harten en ik vraag me af of ze heden ten dage nog leven. Dat waren dus zo maar drie gebeurtenissen maar er waren er natuurlijk veel meer. We waren jong, voelden ons de koningen op dat moment.

In maart 1976 ging je naar de Voice of Peace toe in Israël...

Mijn verblijf op het vredesschip zou waarschijnlijk nooit zijn gebeurd als ik niet in aanraking was gekomen met de Britse autoriteiten. Ronan raadde me aan, via Keith Ashton, de overweging te nemen het alternatief VOP te kiezen omdat een loopbaan binnen de Britse radio-industrie op dat moment wel vergeten kon worden. Maggie Tatcher introduceerde een amendement in de British Telecommunications Act in 1986/1987, die enkele onzinnige regels reguleerde en waardoor ik me nu weer veilig voel binnen Engeland. Waarschijnlijk, als Simon Barrett niet was gaan praten tijdens een verhoor door de douane in Harwich, had ik in de jaren zeventig voor een heel lange periode aan boord van de Mi Amigo gezeten. Maar helaas ik werd aangewezen als een potentiële kandidaat om eens flink te vervolgen. Daartegenover staat dat ik een prachtig vervolg gaf aan mijn loopbaan door in Israël en werken voor een zeer humaan persoon, genaamd Abie Nathan.

Na je tijd in het Midden-Oosten ging je naar Ierland, vertel ons daar kort iets over en voor welke stations werkte je?

Na de tijd in Israël veranderde ik tijdelijk mijn naam om een positie te kunnen krijgen als Music Director voor een grote amusementsonderneming, Tza Leisure, die clubs en restaurants beheert in heel noord Engeland. Keith York, een oude vriend van mij, haalde me er heen. Zijn familie woonde richting mijn huis in Middelsborough en hij bood me daarna een baan aan

V.l.n.r.: James Ross, Don Stevens, Phil Mitchell en Richard Jackson aan boord van de MV Peace, 1976

op South Coast Radio in York. Hij was zelf deejay en technicus bij het station. Ze waren op zoek naar frisse ideeën en een programmadirecteur en dus ging ik naar Ierland voor een sollicitatiegesprek en accepteerde de job. Op die manier kreeg ik de kans mensen als Tony Allan en later Johnny Lewis aan te trekken om gezamenlijk als een professioneel team te werken aan de opbouw van een zeer succesvolle 'Super Pirate' in het zuiden van Ierland. Het verhaal over South Coast Radio is een ander zeer interessant verhaal en we hadden een pracht succes met een super 10 kW signaal, dat op bepaalde momenten over grote delen van West Europa kon worden gehoord. We hielpen ook mee aan de opbouw van WKRL in Bandon en vervolgens werkte ik met Tony, Keith en Chris Cary samen aan Radio Nova in Nova Park. Er was op een bepaald moment staking van de vakbond die we, Yorkie en ik, doorbraken. Met begeleiding van politie reed ik met mijn wagen door de rij demonstrerende journalisten die de weg naar ons vrije radio station hadden geblokkeerd als protest tegen ons bestaan. De politie was in staat een aantal belangrijke journalisten op dat moment te arresteren. Ik was direct daarna te horen, samen met Bob Galico, in de ontbijtshow terwijl Chris binnen het gebouw alles op een rijtje zette. Vervolgens vertrokken Yorkie en ik naar Galway om een aandeel van 75% te nemen in een failliet radiostation Atlantic Radio om er daarna een pracht voorbeeld van een succesvol 'More Music Radio' station van te maken. Na een stom meningsverschil met de stille aandeelhouders startten Keith en ik onze eigen radio onderneming en richtten het eerste FM station in West Ierland op, dat 24 uur per etmaal was te beluisteren, en dat ook nog eens via de AM was te ontvangen. Op een bepaald moment runden we vanuit Galway drie radiostations, waarbij één een country en western station was, WMAQ, dat 24 uur per etmaal country hits per FM Stereo uitstraalde. We gingen tussendoor ook nog even naar Israël om de Voice of Peace nieuw leven in te blazen. We brachten daarbij bijna onze eigen onderneming in gevaar omdat we Abie Nathan zo graag van de ondergang met de VOP wilden redden. Heel jammer trouwens dat hij ons niet de mogelijkheid gaf het station weer naar tophoogte te brengen.

Ben je heden ten dage nog actief binnen de radio industrie?

Ja, ik ben inval presentator bij een aantal radiostations. Helaas niet zo veel als ik graag zou willen, maar het is leuk om aan mee te werken. Ik ben op zoek naar een langdurige job binnen de radio industrie en laat mijn gedachten gaan over de mogelijkheid een nieuw station met 24 uur per etmaal aan muziek te ontwikkelen voor London, waarbij stereo mixen van PAMS jingles kunnen worden gebruikt, die ik dan eventueel van JAM in Dallas kan aankopen, dat is wanneer het project een goed financieel draagvlak heeft. Ik hoop dan te kunnen beschikken over de toppers onder de 'more music' en 'boss jocks', die zich totaal moeten gaan richten op het 45+ luisterpubliek in het zuiden van Engeland, waarbij het mooiste van de muziek en de hits vanaf de vijftiger jaren tot aan heden voorbij zullen moeten komen. Daarnaast zal ik ook de draaitafelhits draaien, de platen die destijds veel werden gehoord maar nooit een hit werden. Dus dat is één van de projecten die ik in gedachten heb. Daarnaast is er nog 'Solid Gold Sunday', mijn oldies programma van de jaren tachtig met jingles, tunes en thema's uit het verleden, dat via syndicatie kan worden aangeboden. Sinds de Radiodag in november heb ik ook een aantal aanbiedingen gekregen een show te gaan presenteren die via een aantal stations in het Midden-Oosten kan worden uitgestraald. Dus kun je waarschijnlijk binnenkort Don Stevens ergens weer op de radio tegenkomen.'

MARTIN VAN DER VEN

Foto's: Don Stevens, Ben Meijering, archief Hans Knot, archief Martin van der Ven

Don Stevens bij WLS, 1986

Muziek-, media- en andere herinneringen aan1967 deel 1

Andermaal is het tijd voor een aflevering van 'Muziek, Media- en andere Herinneringen' met voor de eerste keer een bezoekje aan het jaar 1967. In deze aflevering is de rode draad de programmering van het alternatief dat door de publieke omroepen destijds was neergezet tegenover Radio Veronica en dat werd gezien als het nationale popstation onder de noemer Hilversum 3. Er wordt een week uit de programmering in de maand oktober 1967 belicht.

Halverwege het jaar 1967 was heel Beatles beminnend Engeland in rep en roer en waren vooral de vele vrouwelijke fans van Paul McCartney in diep verdriet nadat de gevierde Beatle openlijk had laten weten dat hij LSD gebruikte. Hij legde zijn bekentenis af alsof het ging om de gewoonste zaak van de wereld. Hij stelde zelfs dat het gebruik van dit fel omstreden middel hem voortreffelijk had bevallen. Het nieuws ging denderend door groot London en vele meisjes, die met bossen rozen op weg waren naar het Underground station St. Johns Woods – dat vlakbij Abbey Road gevestigd is, besloten de bloemen weg te smijten en terug naar huis te keren. Deejays op de radio legden verklaringen af waarin ze de voorheen zo bejubelde McCartney als een baksteen lieten vallen. Ook dominees en pastoors kwamen in het geweer om via de radio, televisie en in de kranten heet van de naald hun mening te kunnen geven over de uitspraak van Paul, dat hij dankzij het gebruik van LSD ook is gaan geloven in het bestaan van een God. Een uitspraak van een dominee in een krant: 'De mens die op deze manier op zoek gaat naar God, loopt in werkelijkheid in de armen van de duivel'. Het feit dat McCartney had verklaard het avontuur met LSD slechts vier keer te hebben uitgeprobeerd, en geen behoefte aan herhaling te hebben, deed aan de publieke verontwaardiging niets af en de kansen werden al berekend in de dagbladpers in hoeverre Paul de jeugdige fans zou meeslepen in LSD gebruik. Vanuit de staatsadviescommissie voor verdovende middelen was het woordvoerder Sir Edward Wayne die stelde: 'Ik vind het verschrikkelijk dat iemand met zoveel invloed op de jeugd openlijk uitkomt over zijn LSD experimenten en op deze manier de jongeren aanspoort zijn voorbeeld te volgen. Zo iets is onverantwoord in dit stadium, waarin nog veel te weinig inzicht bestaat omtrent de risico's van LSD. De tot nog toe opgedane ervaringen wijzen er in ieder geval op dat dit zinsbegoochelende middel tenminste voor sommige lieden levensgevaarlijk zijn. In Amerika zijn door LSD-gebruik al verschillende doden gevallen.'

Vanuit het Parlement was het het vrouwelijke lid Joyce Butler die stelde: 'Ik werd met ontzetting geslagen toen ik het nieuws hoorde. Ik moet er niet aan denken welk een afschuwelijke uitwerking dit kan hebben op de Britse jongelui. Deze Paul McCartney verzekert niet alleen vrolijk dat hij LSD gebruikt, maar komt ook nog eens met een zielsverruimend inzicht in de raadselen van heelal en meer van dat zogenaamd fraais. Ik zal de minister voor Gezondheid acuut om een rapport inzake het geestverruimende middel vragen.' Zo maar een paar voorbeelden van reacties op de mededelingen van Paul. De vraag is natuurlijk hoe hij reageerde op de golf van verontwaardiging? "Ik heb tot nu toe vier keer LSD gebruikt. Ik heb het gedaan in de tijd dat mijn vriendin Jane Asher in Amerika was. De eerste keer gebeurde het gewoon thuis. Het was een pilletje en ik slikte het gewoon in. Het was een beklemmende ervaring. Net als heel hard rijden in een auto. Later heb ik ook bij vrienden het middel gebruikt. Je wordt er een heel ander mens van, je gaat jezelf zien zoals je zelf bent. En als de politie vraagt waar ik het vandaan heb, zeg ik gewoon dat ik het niet weet.' En toch waren er nog fans genoeg die Paul na deze tweede persconferentie, troostend in zijn auto aanraakten.

En terecht dat er natuurlijk tegen deze vorm van drugsmisbruik werd gereageerd. Maar de censoren in andere categorieën gingen in 1967 naar mijn mening soms veel te ver. Een overbekend voorbeeld is het weigeren van de programmaleiding van de BBC Radio van de nieuwe single van de Rolling Stones 'Let's spend the night together' daar de inhoud van de song de jeugd zou oproepen tot seksueel onwillig gedrag. Maar er waren veel meer voorbeelden waarbij je vooral als jeugd zijnde, op zoek naar nieuwe grenzen, destijds achter je oren krabde van verbazing. Zo is er het verhaal van het echtpaar Stuttmans uit een deftige voorwijk van

Londen die, na net getrouwd te zijn, een eigen huis had gekocht en deze had gedoopt tot Huize Erotica. Uiteraard via uiting op een bord was deze naam naar buitengekomen en de bestuurders van de deelgemeente bepaalden dat het niet paste bij de waardigheid van de wijk en dus diende het bord in opdracht van de lokale overheid direct te worden verwijderd.

Bovenstaand incident was één van de vele die leidden tot een pittig debat over censuur die in Engeland op allerlei fronten plaatsvond. Het ging vooral over censuur in theaters, films, boeken, op radio en televisie, maar ook over liedteksten en reclame voor o.a. waspoeders. Aan de ene kant stonden de lieden die stelden: 'Weg met alle censuur, behandel ons als volwassenen en laat ons zeggen wat we willen.' Kenneth Tynan, kunstcriticus was de grote leider van deze stroming en hij was het dan ook die als eerste veelvuldig zonder blaam schuttingwoorden gebruikte tijdens zijn televisieoptredens. Hij ging zelfs zo ver door te pleiten voor een paringsdaad op het podium in het belang van eerlijkheid en oprechte kunst. Maar er waren ook de nodige puriteinen die recht tegenover Kenneth en zijn groep stonden en een totale zuivering wensten van alle vormen van openbaar vermaak en dit tevens op een Victoriaanse wijze duidelijk maakten.

Ook deze groep had een absolute voorvechtster en wel in de persoon van Mary Whithouse. Zij gaf haar baan als onderwijzeres op om voortdurend de radio te beluisteren en de televisie te kunnen bekijken en vooral uitbundig te protesteren als de wet werd overtreden. Ze begon haar strijd nadat één van haar toenmalige leerlingen, een meisje, totaal overstuur bij haar was gekomen nadat ze een avond ervoor in een film op de televisie had gezien dat een jonge vrouw was aangerand. Maar ook in het Parlement was er een puritein die veel van zich liet horen, James Dempsey. Hij was een vroege voorvechter van niet roken en drinken en sprong in verzet toen op een poster van de Britse luchtvaartmaatschappij BOAC een jonge vrouw was te zien in bikini: 'Bijzonder onfatsoenlijk voor een Britse luchtvaartmaatschappij' en een week later sprong hij andermaal in de bres toen hij een pakje kauwgum met kleine foto's van halfnaakte James Bond meisjes had aangetroffen op de kamer van zijn zoontje. Het was heel duidelijk: de puriteinen wensten niet dat Swinging London echt swingend werd. Zo werd er een verbod opgelegd voor een optreden van danseressen uit Sierra Leone, die geboekt waren voor een zonnige zaterdag op Trafalger Square. Ze wilden met ontblote borsten, zoals ze het ook in hun eigen land toonden, dansen. Tenslotte werd er streng gecontroleerd op de samenstelling van de lettercombinaties van autonummerplaten. Immers werd er een auto in Leeds van de weg gehaald omdat de combinatie 'BUM' erin voorkwam.

Mijmeren over toen is altijd leuk en dus maar eens diep graven over wat we eigenlijk aan aanbod kregen bij bijvoorbeeld de publieke omroepen. Het was de tijd dat het beluisteren van het merendeel van de Britse zeezenders verleden tijd was geworden, dit middels de in augustus van dat jaar in dienst getreden Marine Offences Act. Radio Caroline was met zowel de MV Fredericia als de MV Mi Amigo als Caroline International nog actief en was naast Radio Veronica nog het enige 'vrije' dat we konden horen op de middengolf. Dus werd het ook meer Radio Luxembourg, Hilversum 3 en andere stations beluisteren. Vaste prik op de vroege zondagochtend was het luisteren naar de VARA via Hilversum 1. Programma's begonnen in die tijd om 8 uur in de ochtend met 'Weer of geen weer'. Bert Garthoff en Leo de Beer brachten zeven kwartier de mooiste items die je aan de radio kluisterden en uit de regio Groningen was wekelijks om zes minuten over negen Fop I. Brouwer (foto) te beluisteren met het item 'Over al wat leeft en groeit en ons steeds weer boeit.' Overschakelen naar Hilversum 3 bracht vervolgens 'Pyamissimo' een programma dat voornamelijk easy listening bracht. Om tien uur op Hilversum 3 was het

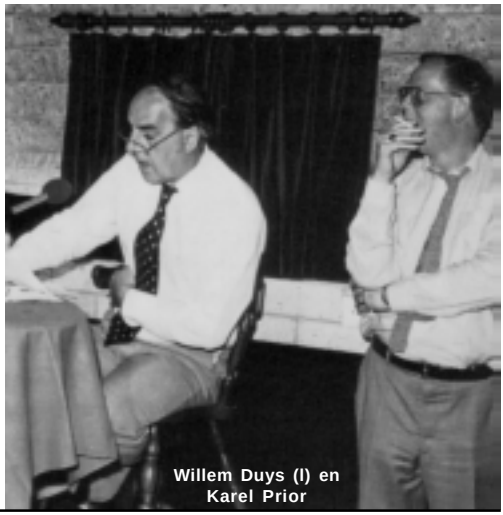

Willem Duys (l) en Karel Prior

'Juist op Zondag' `dat weer werd gevolgd door nog meer 'slijmende' easy listening klanken in Willem Duys' 'Muziek Mozaiek.' In de middag werd er wel eens geluisterd naar Ringo, een VARA programma onder de noemer 'Beat en Popfestival' waarin Nederlandse en Belgische artiesten optraden met begeleiding van Charlie Nederpelt en het VARA dansorkest.

Gastarbeiders waren er in Nederland op dat moment vooral uit landen als Italië, Spanje en Turkije en de eerste programma's voor buitenlanders bij de publieke omroep waren op de zondagmiddag te horen via Hilversum 3. 'Rome – Ankara – Madrid was er om 2 uur maar ook 'Athene 0- Rabat – Belgrado' was er wekelijks. Belcanto Concert op de BRT was vaste prik in ons gezin en ook de voetbaluitslagen met Frits van Turenhout of een bezoekje aan het Zuiderdiep in Groningen waar alle voetbaluitslagen, landelijk en regio Groningen op schoolborden werden gepresenteerd, hoorde bij het zondagse vertier. Met de neuzen tegen de ramen stonden de fans te wachten op de uitslagen van hun favoriete ploeg. In mijn geval destijds Amacitia VMC. Roomser dan rooms en dus mocht er ook niet voor half 3 worden gevoetbald. Terug naar de radio en de 245,3 meter op de middengolf. In laag vermogen was er die dag in het kader van 'De Luther week' een lezing te horen onder de titel 'Dr. Luther geeft ons in 1967 een injectie'. Het was een week eerder opgenomen op zondag 22 oktober 1967. De man die de lezing deed was Ds. Geert Toornvliet, die niet veel later zou worden verbannen uit de gemeente Radio Bloemendaal maar zijn woord vervolgens kwijt zou kunnen via de diverse zeezenders.

Zijn collega Johan Maasbach zou pas in 1970 via de golflengtes van RNI voor het eerst op een zeezender te beluisteren zijn maar in 1967 galmde hij om kwart voor acht in de zondagochtend al door de ether op de 208, ofwel Radio Luxembourg. Een station waar later op de zondagochtend, half elf precies, het programma 'Favorieten Express' werd uitgezonden. En altijd was er nog een uitweg om leuke programma's te beluisteren op de zondag via Radio Veronica, hoewel de 'Fant Brush-out hairspray' me af en toe wel te veel was. Straks meer over de maandagen op de radio.

1967 was het jaar dat officieel de 2,5 miljoenste televisie werd geregistreerd in Nederland. Wat een pech voor de gelukkige. Hij had voor zijn gezin net een nieuwe zwart wit televisie aangeschaft, die hij meteen weer van de hand kon doen. Als gelukkige kreeg hij namelijk een kleurentelevisie aangeboden. In Den Haag werd de jaarlijkse Katholieke Onderwijsdag gehouden waar ook het onderwerp televisie aan bod kwam. De filmcriticus P. van den Ham kwam tot een opmerkelijke uitspraak: 'Televisie is kauwgum voor de ogen'. Maar er was ook een andere aanbeveling te beluisteren en wel van dr. Vulpen van de Vrije Universiteit in Amsterdam. Hij vond dat er tussen de diverse televisie- en radioprogramma's lange pauzes dienden te komen waardoor de kijkers en luisteraars zouden kunnen overdenken door te gaan met het kijken dan wel luisteren of te stoppen. Tja, ook toen had iedere radio en televisie een 'aan en uit knop' waarbij je als individu zelf kon beslissen wanneer het tijd was iets anders te gaan doen. De Leeuwarder Courant bracht een stukje over televisiereclame: 'Het is een groots opgezet psychologisch offensief tegen de consument, wiens zwakke punten eerst door psychologen zijn blootgelegd en wiens gevoeligheden vervolgens door andere specialisten worden gestreeld. In Nederland is het echter nog een proberen want het zijn bewegende advertenties, die evenwel de feitelijke mededeling moeten ontberen, omdat in zo'n filmpje gewoon niet genoeg tijd en ruimte en andere presentatiemogelijkheden voor zijn. Over enige jaren zijn de televisiereclamefilms even geraffineerd als nu in de VS.'

Tja, oktober 1967, de maandagen. Ik was al ruim een jaar aan het werk en mijn 'jongste bediende periode' voorbij. Ik kon een keus maken van mijn werkgever, het Provinciale Elektriciteits Bedrijf voor Groningen. Het was of werken op de afdeling 'Boekhouding' of 'Overplaatsing'. Ikzelf was voor het laatste met daarbij de gedachte dat ik zou gaan werken voor Gerrit Huizenga, toenmalig hoofd Archief en Bibliotheek. Piet Bolhuis, afdeling Boekhouding en Facilitaire Zaken, vond het beter dat ik overgeplaatst werd naar de Reitemakersrijge, om de inventarisatie bij te houden van alle elektriciteitsmeters. Dat heb ik, op de vijfde verdieping van het pakhuis in de binnenstad van Groningen vervolgens vijf maanden volgehouden. Ook in oktober 1967 zat ik de administratie aldaar bij te houden met daarbij de klanken van Hilversum 3, immers de collega's wilden niet anders.

De maandag begon met NCRV-geluiden via het programma 'Fit' met als reden klaar wakker te worden vanaf 9 uur. Net of we dat nog niet waren op die tijd, immers het werken nam om 8 uur al een aanvang. Om 10 uur kwam vervolgens 'Pop Station', ja ook NCRV,

een programma vol met plezierige popmuziek en samengesteld door de ons allen bekende Skip Voogd. De TROS nam het programma om 12 uur over met allereerst een aflevering van Aktua en daarna het programma 'Als dat zou kunnen'. Het werd gepresenteerd door Annet de Langen. De TROS, net een nieuwe loot aan het omroepbestel, had niet al te veel zendtijd en dus was het een uur later al tijd voor Echo, de actualiteitenrubriek van de KRO. Men had om 7 minuten over 1 het programma 'TNT', ofwel knalmuziek tot 2 uur. Als je heden ten dage zoekt in 'Google' op TNT en de KRO kom je alleen terecht bij het bedrijf dat pakjes en post verzorgt. Verder was het allemaal niet zo bijzonder op de middag want 'Kick' met muziek en sportinfo bracht ook niet het gevoel echt iets bij te dragen aan het nationale popstation. Wel vond ik, maar dan was ik al thuis, het programma 'Draaijijofik' wel leuk. Ted de Braak bracht op een komische manier de verzoeken voor mevrouw en meneer en als het meezat ook nog voor de jeugd. Tja, en om 6 uur in de middag ging het station al weer op slot.

Komend vanuit een Katholiek gezin werd je in die jaren veelvuldig geconfronteerd met radio- en televisie-uitzendingen van de KRO en uiteraard de inhoud van de Katholieke Volkskrant en de Katholieke Illustratie. Ieder jaar, sinds 1961, werd de Vastenactie gepromoot om zoveel mogelijk geld te mogen ontvangen op gironummer 5850 in Utrecht. We legden allemaal wat centjes bijeen voor de storting en namen bewust ook geen snoep in die periode. De bisschoppelijke vastenactie was opgericht met als doel om naast de traditie van onthouding gedurende deze 40 dagen tijd ook een moderne vorm en invulling te geven aan de begrippen vasten en solidariteit met mensen in de ontwikkelingslanden, die het veel minder goed hebben dan wij. Naast het geven van geld werd er ook op andere manieren gespaard. Blikjes vol snoepgoed werden na Goede Vrijdag geopend om de tandarts Zeeven aan de Korreweg ook weer aan werk en dus geld te helpen. Maar ik denk wel dat 1967 zo ongeveer het laatste jaar is geweest in Huize Knot dat deze vorm van vasten of onthouding werd beleefd. Immers de Bisschoppensynode had eerder dat jaar besloten de Vastenwetgeving op te heffen en elk Katholiek gezin zelf te laten beslissen al dan niet te vasten en de manier waarop vast te stellen. Voor de laatste keer ging halverwege de Vastenperiode op 'Laetare Zondag' de koekjestrommel even open om de daarop volgende weken weer gesloten te blijven.

En hoe zag de dinsdag er uit als het ging om het beluisteren van 'De Nationale Popzender' ofwel Hilversum 3 in oktober 1967? Het was de dag dat de VARA na het nieuws van 9 uur in de ochtend een aanvang nam met

Elles Berger

'NAR' ofwel de Nederlandse Artiesten Revue op de plaat. Een programma van Coen Serré en Piet Wielinga. Heel leuk vond ikzelf het programma 'Klink Klaar' met Elles Berger, Joop Smits en Erik van Reijendam. Het spelletje 'Geen Ja en geen Nee' vierde jarenlang het gegeven een succesformule te zijn. Het duurde twee uur lang waarna 'Zorro' te beluisteren was, een programma voor de tieners dat niet veel later zou worden vervangen door Kees van Maasdam met zijn 'Vrolijke Gevarieerde Visite'. Het bleef de hele 'dag' de VARA met vervolgens 'Ekpres' en 'Er jee em drie' en het nooit vergeten 'Mix' met Herman Stok, U weet wel 120 minuten rijp en groen op alle toeren. Tja en dan komen de namen van Herman Stok en Kees van Maasdam in mijn geheugen terug naar een verhaal dat ik samen met Arno Weltens enkele jaren geleden schreef op zoek naar de roots van de beide heren. Het artikel is terug te lezen in het tijdschrift Soundscapes on line.
http://www.icce.rug.nl/~soundscapes/VOLUME03/Klankbord_van_de_JARO.shtml

Recentelijk waren er in Nederland landelijke parlementsverkiezingen met een uitslag waarover de meeste politici verbaasd moesten concluderen dat het heel moeilijk zal zijn een nieuwe regering samen te stellen. Ook het gegeven dat nieuwe partijen andermaal werden geïntroduceerd met een verrassende Partij voor de Vrijheid met 9 zetels en een magische winst van de Socialistische Partij, waren verrassend ten overstaan van verkiezingen in andere tijden. Maar ook in 1967 trokken we, hoewel in het voorjaar, massaal naar de stembus om nieuwe Volksvertegenwoordigers te kiezen. Hoe stond toen de Top 5 van de landelijke partijen ervoor na de verkiezingen

Jelle Zijlstra stemt

en de val van het kabinet Zijlstra?

De Katholieke Volkspartij was met 42 zetels de winnaar. De PvdA haalde 37 en vergeleken met de recente verkiezingen was er toen ook een verlies en wel van 8 zetels. VVD kwam op de derde plek met 17 gevolgd door respectievelijk de Anti Revolutionaire Partij met 15 en als vijfde de CHU (Christelijke Historische Unie) met 12 zetels. Er waren nog tal van andere partijen die aan de verkiezingen meededen en al dan niet zetels wonnen, partijen die grotendeels al lang tot het verleden horen: CPN, PSP, SGP, Boerenpartij, D66, GPV, De Noodraad, CDU, Landsbelangen, Liberale Volkspartij en de Partij voor Ongehuwden. De Partijen die geen zetel haalden waren tevens hun garantiesommen van f10.000 gulden, per partij, kwijt.

Op de woensdagen was het de NCRV die ons probeerde te vermaken via Hilversum 3. Niet dat het echt lukte als het om mijn oren ging. Allereerst was er om 9 uur het programma 'Zing, zing, zing!' en dat onder de noemer 'Zestig minuten lichte vocale muziekjes'. Om 10 uur werden nieuwe langspeelplaten voorgesteld in 'Mengelmuze'. Waarachtig in de maand oktober 1967 om 11 uur op de woensdag tijd voor 'Operetteklanken'. Daarna muziek uit alle windstreken in 'Grenzeloos' en om half 1 in de middag 'Musical fragmenten'. Het leek wel of Radio 390 legaal was geworden. In dat station zat natuurlijk een heel duidelijke structuur en was het een lust om naar te luisteren, maar de opvulling die de NCRV aan Hilversum 3 dacht te moeten geven was niet normaal. Gelukkig nam de AVRO het om 1 uur in de middag over met het AVRO's Radio Journaal gevolgd door 'Zet em op' een vrolijk platenprogramma dat daarna weer werd gevolgd door 'Arbeidsvitaminen´. Ja, in de middagprogrammering tussen 3 en 4 uur. Daarna was er tijd voor ´Popnonstop´ dat door de lokale afdelingen van de jongerengroep Minjon van Den Haag, Groningen, Kampen en Maastricht werd samengesteld. ´De zingende bougie´ was de afsluiting voor de AVRO programmering en bestemd voor de automobilisten op de weg.

Even terug naar Minjon: In 1953 werd een jeugdafdeling van de AVRO radio, Minjon, opgericht, waar jongeren, onder professionele begeleiding, hun eigen radioprogramma konden maken, dat werd uitgezonden onder de titel 'Op De Jonge Golf'. Deze Miniatuur Jeugd Omroep Nederland was een initiatief van Herman Broekhuizen, die zich al met jeugdprogrammering bezighield. Samen met Lily Petersen presenteerde hij het programma 'Kleutertje Luister'. Wat hij bij de aanvang niet kon bevroeden, was dat bij het nogal padvinderachtige initiatief - dat in plaatselijke afdelingen was verdeeld, elk onder leiding van een 'consul' - vele honderden jongeren, die gefascineerd waren door het fenomeen 'radio', zich in de loop der jaren zouden aansluiten. Op die manier was Minjon een fantastische kweekvijver voor de gehele Nederlandse publieke omroep. Bekende Minjonners zijn: Eugenie Herlaar, Joop van Zijl, Hans van Zijl, Audrey van der Jagt, Klaasjan Hindriks, Will Simons, Theo Strengers, Joop Stokkermans, Donald de Marcas, Bram van Erkel, Eef Brouwers, Cees van Drongelen, Marga van Arnhem, Mireille Bekooy, Catherine Keyl, Koos Postema, Henk van Hoorn, Theo Stokkink, Paul Haenen, Theo Uittenbogaard, Rob Klaasman, Ad 's-Gravesande, Edvard Niessing, Michael Bakker en Ruud Bos. Leuk om daar tussen niet alleen weer een paar Groningers te zien maar ook Rob Klaasman (foto), die zijn ervaringen verder benutte op Radio Dolfijn dat vanaf zee in 1966 actief werd en later werkte bij de VPRO en helaas veel te vroeg kwam te overlijden.

Engeland kreeg in oktober 1967 bezoek van de 'stille' premier van de Sovjet Unie, Alexei Nikolajevitsj Kosygin (foto), die in 1964 Chroesjtsjov was opgevolgd maar waar veel minder van bekend was dan van zijn voorganger. De toen 63-jarige Kosygin werd op de reis ondermeer vergezeld door zijn toen 38-jarige dochter Ludmila, die de Engelse taal meester was en dus als tolk voor haar vader optrad. Omdat de nieuwe leider van de Sovjet Unie privé veel minder naar buiten trad dan Chroesjtsjov, werd de pers, en dus ook het lezend publiek, goed voorgelicht over de leider en zijn dagelijkse doen. Hij was afkomstig uit een arm gezin en heeft vroeger nooit de kans gehad een vreemde taal te leren. In Leningrad was hij opgegroeid en had hij het zelfs tot

burgermeester gehaald. Al vroeg in zijn leven werd hij geconfronteerd met de strijd tussen de roden en de witten en reeds op 15-jarige leeftijd was hij toegetreden tot de rode gardisten om mee te strijden de tsaren en hun gevolg te verdrijven. De Communistische Partij werd vervolgens zijn broodwinning. Hij bekwaamde zich vervolgens in de technologie en verdiende zijn sporen binnen de textielindustrie. Vooral in de jaren na de oorlog begon zijn ster te stijgen en bereikte hij in 1964 de top met de opvolging van Chroesjtsjov. Als snel bleek dat Kosygin wars was van allerlei vormen van publiciteit en hang naar populariteit. Hij wenste ook na zijn benoeming eenvoudig te blijven leven en dat betekende ondermeer dat hij geen intrek nam in de officiële ambtswoning, die beschikbaar was voor elke Sovjet Premier. Nee, hij bleef gewoon in zijn flatje aan de rand van Moskou wonen, waar hij al meer dan 20 jaar met zijn vrouw Klaudia leefde. Vastberaden als een doorsnee Russische man woonde hij daar en bracht zijn vrije tijd vooral door met het beluisteren van muziek. Zijn platencollectie werd uniek genoemd. In de weekeinden deed hij normaal als iedere huisvader de boodschappen met zijn vrouw. Daarbij werd hij vrijwel nooit herkend in eigen land omdat hij bescheiden en bovendien niet fotogeniek was en niet aan de weg timmerde. Toch ging hij voor de Britse fotopers in pose staan, tezamen met zijn vrouw en dochter.

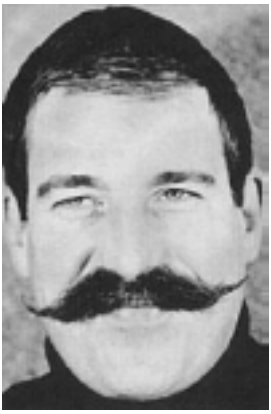

De donderdag op Hilversum 3 werd om 9 uur andermaal geopend door de NCRV met het programma 'Onder de hoogtezon', een programma speciaal voor zieken en gehandicapten, met een vast item 'Op de tast' een vingerwijzing aan de hand van het 'Gesproken Weekblad voor Visueel Gehandicapten'. Rien van Scheen was verantwoordelijk voor presentatie en productie van dit half uurtje dat gevolgd werd door 'Strictly Instrumental'. Veel gehoorde orkesten uit die tijd als Orkest Frans Mijts, Kwartet Ad van der Hoed, Orkest Rudolf Karsemeijer en Anthony Wood en zijn orkest. Om 10 uur was er 'Muziek bij de koffie' met Nico Barentsz. Na het nieuws van 12 uur, zoals altijd verzorgd door de Nederlandse Radio Unie, kwam het programma 'Platenkeus' waarin telkens mensen uit de klassieke hoek populaire muziek mochten kiezen. De KRO volgde na 1 uur in de middag allereerst met een korte aflevering van de actualiteitenrubriek Echo, die weer gevolgd werd door 'TNT' knalmuziek voor de jeugd. Om twee uur een uur lang met Netty Rosenfeld, die niet veel later naar de VARA zou vertrekken. De rest voor de middag was voor de programma's 'Where the action is', 10RRRR en 'Draaijijofdraaiik' met Ted de Braak (foto).

Wat was er een enorm aanbod aan popmuziek en wat werden we, via de nodige bladen, verblijd met informatie dan wel fotoposters van de diverse nieuwe popgroepen, die in de daaraan voorafgaande jaren hun eerste stappen hadden gemaakt. Vader Knot had een Kapsalon aan de Korreweg in Groningen en een prachtig mooie vaste getimmerde bank, waarin niet alleen het oud papier maar ook de blikken met was en verfresten waren te vinden en ….de wekelijkse aflevering van 'De Lach', want stel dat meneer Pastoor Schoenmaker, die regelmatig zich kwam laten scheren, ontdekte dat dit vulgaire blad ook in de Leesportefeuille was te vinden. Gelukkig heb ik in de loop der jaren het een en ander gered uit die bankkluis en is dankzij dit materiaal het mogelijk de nodige herinneringen op te halen. In oktober 1967 vond ik bijvoorbeeld een kort artikel over de Troggs, waarvan ik U graag laat meegenieten.

In een aflevering van de Katholieke Illustratie van maart 1967 was het volgende over de Troggs te lezen: 'Hun naam is ontleend aan het woord troglodiet oftewel, als u dat liever hebt, holbewoner. Die naam is niet eens zo vreemd. Ze repeteren van tijd tot tijd in de historische grotten in de buurt van Andover, een klein stadje in het westen van Engeland. Of dat is om hun buren te gerieven, of alleen omwille van de publiciteit en de fraaie foto's kunnen we helaas niet achterhalen. Ze hebben hun naam trouwens om een heel andere reden gekozen want hij ligt zo lekker in het gehoor. Eerlijk gezegd vinden wij hun liedjes lekker in het gehoor liggen. Nummers als 'With a girl like you', 'Wild thing' en 'Anyway that you want me' hebben dan ook niet voor niets de toppen van de diverse hitladders bereikt. Hoe? Reg Presley, leider van de groep en de man met de nasale stem en auteur van de meeste nummers zegt: 'De mensen kregen langzamerhand genoeg van allerlei ingewikkelde liedjes, die voortdurend werden voorgezet. Toen zijn wij gekomen met de woorden die iedereen kon begrijpen op melodieën die bij iedereen aanslaan en dat is ons geheim.' In Duitsland werd de groep zelfs al groots aangekondigd als 'Die neue Beatles' en het zou tot in 1976 duren alvorens in Engeland en Nederland een groep als zodanig zou worden gepresenteerd: Loving Awareness.

Dan zijn we aangeland bij de vrijdag als het ging om de beluistering van Hilversum 3 in de maand oktober. Deze dag was heel versnipperd tussen de VARA, NRU, TROS, VPRO en AVRO. De VARA was er als eerste met 'Plaatjes voor de pep' met Piet Wielinga . Om 11 uur de beurt voor de NRU, die KRO presentator Kees Schilperoort wat extra salaris gunde waar tegenover de presentatie van 'Doordraaien en verversen' stond. Daarna was het de beurt aan de VPRO met 'Ons kent ons'. Om half 2 'Help' met om 2 uur de overname door de TROS waarin tot 3 uur plaatjes gedraaid, die in dezelfde week waren geperst en voor het eerst op de radio werden voorgesteld door Annet de Langen. Om drie uur vervolgens drie uur lang de AVRO op het popstation met 'Muziekantjes' (wetenswaardigheden uit de lichte muziek wereld), 'Operette Varia' en de 'Zingende Boogie'. En ik moet heel eerlijk bekennen dat ik me van die hele vrijdag niets meer kan voorstellen en waarschijnlijk dan ook heel weinig Hilversum 3 op had staan, of mijn oren afsloot voor het slechte aanbod destijds.

Lijkkisten Innovation brand

Een zwart jaar was 1967 voor België met de nadruk op Brussel met een enorme brand in het warenhuis Innovation op 22 mei. Er vielen bij de brand liefst 343 doden, waarbij veel slachtoffers vielen bij het uit paniek uit de ramen springen van het warenhuis. Daarnaast waren er meer dan 150 gewonden. De oorzaak van de brand is vreemd genoeg altijd niet bekend geworden. Het enige dat duidelijk werd is dat de blusinstallatie, aanwezig in het warenhuis, ruim onvoldoende was. Een verslag uit de internetweblog 'Wablieft'

'Het is een drukke maandag in de Innovation in Brussel. Vandaag begint de 'Amerikaanse week'. Soldaten van Amerika vechten in Vietnam. Mensen betogen voor de winkel tegen die oorlog. De betogers gaan de winkel binnen. Vanaf het dak gooien ze papieren naar beneden. Daarop staan teksten tegen de oorlog in Vietnam. Ondertussen is de Innovation vol met klanten. Maar die letten niet op de betogers. Rond de middag lopen veel mensen de Innovation even binnen. Ze hebben pauze op hun werk. Velen gaan eten in de Innovation. Of ze winkelen er even. In een winkel met kleren is een verkoopster een beetje ongerust. Ze ruikt iets. 'Zou dat brand kunnen zijn?' vraagt ze zich af. Jammer genoeg heeft de verkoopster gelijk. Plots hangt de verdieping vol zwarte rook. De klanten raken in paniek. De klanten op de andere verdiepingen winkelen rustig verder. Een alarm rinkelt op elke verdieping. Maar de bel klinkt niet hard genoeg. En er klinkt net een andere bel voor het personeel. Die rinkelt voor het einde van hun pauze. Het duurt lang voor de klanten de brand opmerken. Dan gaat het licht uit. De rook begint mensen te verstikken. De klanten raken helemaal in paniek. Ze vechten om te overleven. In het donker zoeken ze naar de uitgangen. Maar veel uitgangen voor nood zijn dicht. Andere deuren gaan wel open. Maar het zijn niet altijd echte deuren. Er zit soms een raam of een muur achter. De hitte wordt steeds groter. De ene verdieping na de andere vliegt in brand. Een grote wolk zwarte rook vult de hemel boven Brussel. De brandweer is snel bij de Innovation. Maar enkele klanten springen al uit het raam. Ze vallen te pletter op de stoep. Aan de achterkant hebben mensen meer geluk. Ze kunnen afdalen naar een plat dak. Vanaf dat dak raken ze met touwen op de grond. De vlammen verwoesten de Innovation helemaal. Alle mensen binnen zijn verloren. Balken van hout en staal storten naar beneden. Eén dag later komt er nog altijd rook uit het puin. Veel slachtoffers worden niet teruggevonden. Na de brand startte het gerecht een groot onderzoek. Maar het vond nooit een dader. Staken de betogers de brand aan? Niemand weet het. Er was zeker veel mis in de Innovation. De uitgangen waren niet allemaal echt. Of ze gingen niet open. Het alarm was niet luid genoeg. De Innovation had zelfs geen verzekering voor brand. De families van de slachtoffers kregen wel geld voor hun verlies. Maar veel troost gaf hen dat niet.'.

Na dit zeer trieste moment uit de Belgische geschiedenis van 1967 keren we terug naar de programmering van Hilversum 3 om ten slotte in deze aflevering een overzicht te geven van de zaterdag, die om 9 uur een aanvang nam met de KRO en het programma 'Djinnn' waarin niet alleen de nieuwe muziek maar ook de moppen van Jan Blaaser. Een typisch programma dat me wel weer bekend in de oren klinkt en zeker bij het wakker worden op de zaterdagochtend werd gehoord. Jan Blaaser verscheen ook veelvuldig op de televisie in tal van programma's en was afkomstig uit het theatergezelschap 'St. Germain des Prés', waarin ook Henk

Jan Blaaser

Elsink – een tijdgenoot van Blaaser- afkomstig was. Hij had in de jaren zestig al een lange carrière achter de rug als entertainer en acteur. Ook ging hij als conferencier het land in op feestavonden voor verenigingen en bedrijven. Vaak wordt vergeten dat Blaaser vele komische stukken heeft geschreven als 'Potasch en Perlemoer op Vacantie' en 'Drie is te veel'. Het werken tot 12 uur op de zaterdagen voor ambtenaren was in de zomer van 1967, wat ons bedrijf betreft, net afgeschaft en dus was het genieten van muziek, reportages en ook veel aandacht voor Veilig Verkeer Nederland, dat een eigen rubriek in het drie uur durende programma had. Om 12 uur, gelijk aan de vrijdag, was er weer een programma van de Nederlandse Radio Unie te horen. 'De wereld rond in zestig minuten' bracht dan ook muziek uit alle windstreken ten gehore. Om 1 uur was de NCRV aan bod en was het of de tijd was blijven stil staan. 'Ramblers

Radio Reprises' met The Ramblers onder leiding van Theo Uden Masman met muziek uit het rijke verleden. Samenstelling en presentatie Skip Voogd. Niets mis met dit programma maar het hoorde niet op Hilversum 3. Daarna het programma 'Zuidzeeserenade' en eindelijk om 2 uur in de middag popmuziek in 'Twienerama', gepresenteerd door Tom Blom en de productie andermaal van Skip Voogd. Om 3 uur was er het programma gericht op de Twintigers en in de presentatie van Jan Fillekers, die toen ook al aan de weg timmerde als één van de leden van de groep Farce Majeur. De dag en tevens week werd afgesloten met het ook wel te pruimen programma 'Strictly Country Style' gevolgd door 'Lichtvoetig' waar alle omroeporkesten weer uit de kast werden gehaald. Als laatste een uur sport in 'Hier en Nu Sportshow', een programma dat niet werd overgeslagen al was het alleen maar om te horen hoe AVC of Sportclub Genemuiden het er weer hadden vanaf gebracht in hun Zaterdag Voetbal Klasse. In een volgende aflevering zal ik U meenemen naar een willekeurige week aan televisieprogramma's die ons destijds in 1967 door de publieke omroepen en onze te ontvangen stations uit de buurlanden werden gebracht en tevens zal Bert Bossink dan andermaal als gastschrijver mee doen en u vertellen over één van zijn favoriete presentatoren: Harry Knipschild.

Gebruikte literatuur en tijdschriften

Honderd Jaar Amusement in Nederland, Klöters, Jacques. Den Haag, Staatsuitgeverij, 1987. Katholieke Illustratie 101e jaargang nr. 9, 4 maart 1967. NCRV Gids Voor Radio En Televisie, 43e jaargang nr. 43, 28 oktober 1967. Winkler Prins Boek van het jaar 1968, Elsevier, Amsterdam 1968. 'Wablief', internetweblog over rampen in België, 2006

Foto's

Archief Freewave Media Magazine, Nalatenschap Paul Snoek, RTV Noord archief, persoonlijk archief Hans Knot

HANS KNOT

Ontwikkeling van radio naar televisie

De Amerikaanse onderneming Sirius Satellite Radio Inc. verwacht naast de vele radiokanalen, die men al levert, ook televisiesignalen te kunnen leveren in auto's in Amerika. Men denkt dat dit eind 2007 gerealiseerd kan worden. Een overeenkomst met de potentiële providers wordt volgens de directie van Sirius Satellit Radio Inc. spoedig verwacht. Volgens woordvoerder Mel Karmazin is het streven 'mobiele video' in 2008 te kunnen aanbieden op de achterbank van de auto. Speciale doelgroep zijn de kinderen, die op deze manier tijdens lange reizen op een aangename manier bezig kunnen worden gehouden. Maar we dienen niet al te enthousiast te zijn op deze aankondiging van de onderneming. Immers werd er al in 2004 aangekondigd dat een dergelijke service medio 2005 van start zou gaan, mits bevriende autofabrikanten het aandurfden de nodige technische faciliteiten in te bouwen in de meest recente modellen. Weer later kondigde men aan medio 2006 van start te willen gaan. Ook concurrent XM Satellite Radio Holdings Inc. heeft al eerder bekend gemaakt te denken aan televisie-uitzendingen, die over geheel Amerika in de auto kunnen worden ontvangen. Edoch heeft men daar een meer afwachtende houding aangenomen middels het bekend maken dat niet eerder wordt overgegaan dan het moment dat de auto-industrie klaar is voor deze nieuwe ontwikkelingen.

RENE BURCKSEN & JAN HENDRIK KRUIDENIER

Boek- recensie

DE GOUDEN JAREN VAN DE TELEVISIE

Botermans, Jack en Grinsven, Wim van

144 pagina's zeer rijkelijk geïllustreerd.
Uitgeverij Terra Lannoo B.V. , Postbus 614, 6800 AP Arnhem, ISBN 978-90-5897-615-4
prijs: 24,95 Euro

Eerder dit jaar verschenen bij de uitgever van de samenstellers van **DE GOUDEN JAREN VAN DE TELEVISIE** al prachtige boeken over de jaren '50, '60 en '70, waarbij herinneringen op een optimale manier werden teruggebracht in tekst, maar vooral in beeld. In een prachtige collage van foto's, tekeningen, plaatjes en objecten namen de beide samenstellers je meteen mee terug naar de prachtige jaren van 'onze jeugd', waarbij ik doel op vooral die Nederlanders, die gelijk aan mij al rijkelijk de vijftig zijn gepasseerd. Laten we eerst eens kijken wie Jack Botermans is. Momenteel 57 jaar, die ooit zijn opleiding volmaakte als werktuigbouwkundige en vervolgens, vreemd genoeg, de grafische industrie inging. Hij pakte een vervolgopleiding aan de St. Joost Academie voor kunst en vormgeving en slaagde er cum laude. Jaren werkte hij bij een werkgever in Amsterdam om zich vervolgens als zelfstandig ondernemer te vestigen. Dat was in 1986 en vervolgens specialiseerde hij zich vooral in driedimensionale ontwerpen. Dit kwam weer uitgebreid te pas bij gebruik binnen tentoonstellingen en in spelletjes en puzzels, een hobbysoort waar de samenstellers ook een strakke band mee hebben. En bij bovengenoemde boeken blijft het niet want Botermans heeft al meer dan 50 boeken samengesteld en/of geschreven. Uitgeverij Lannoo geeft met trots een opsomming van het werk: als ontwerper en auteur heeft hij een 50-tigtal boeken op zijn naam staan, waaronder een Medische encyclopedie, drie 52-delige partworks ondermeer over de wereld van het spel en paspoorten, en meerdere tentoonstellingen over puzzels, spelletjes en paspoorten. Hij ontving diverse prijzen voor vormgeving in Duitsland, Nederland en Amerika. Van 1984 tot 1996 gaf hij les aan de Kunstacademie St. Joost. Hij heeft een productiemaatschappij voor puzzels opgericht in 1984 en ontwierp puzzels voor de firma Naeff in Zwitserland.

En daar mag dan zeker ook bij worden vermeld dat Jack Botermans zich de laatste tijd vooral bezighoudt met het samenstellen van boeken vol met nostalgische inhoud. Binnen de vele boekenkasten in mijn huis is er één speciale kast, waarin de boeken die vallen in de categorie 'pronkstukken' zijn opgesteld. Eerder dit jaar heb ik dan ook de boeken 'De Jaren 50' en 'De Jaren 60' Van Botermans en Van Grinsven toegevoegd tot de rijke selectie in deze kast.

In de nieuwe publicatie **DE GOUDEN JAREN VAN DE TELEVISIE**, gelijk aan beide ander genoemde titels, is Botermans verantwoordelijk voor samenstelling en vormgeving en wordt hij daarbij terdege bijgestaan voor de teksten en het research door Wim van Grinsven (Delft, 1955). Wim is tekstschrijver, freelance redacteur en auteur. Begon in 1977 als redacteur en journalist in de huis-aan-huis nieuwsbladensector, waar hij zich specialiseerde in lichtvoetige interviews en reportages. Hij stapte later over naar het boekenvak (redacteur en uitgever) en was vervolgens enkele jaren copywriter. Het bleek een weg naar een bestaan als zelfstandig tekstschrijver, waarbinnen boeken een voorname plaats innemen. Uitgever Lannoo koppelde beide specialisten aan elkaar met als gevolg een aantal prachtige publicaties.

DE GOUDEN JAREN VAN DE TELEVISIE lokt de lezer/kijker als het ware uit een duik te nemen in de o zo rijke geschiedenis van de vaderlandse televisie, met naast de eigen Nederlandse producties, tal van buitenlandse programma's en series, die in de verschillende decennia zijn voorbij gekomen. Uiteraard met de nadruk op vooral de jaren '50, '60 en '70 en in mindere mate de jaren '80 en '90. Er staat zo'n enorme variatie afgedrukt in het geweldige boek, dat men aan eigen verzamelingen uiteraard niet genoeg had. Men heeft bij de samenstelling derhalve dankbaar gebruik gemaakt van andermans materialen, met name die van het TV-toys museum te Dieren. Verder is ondermeer materiaal beschikbaar gesteld door het TV Museum van Marcel van Grinsven in Rosmalen en het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid te Hilversum.

Vanaf 2 oktober 1951 ging de televisie officieel 'Los' in Nederland, hetzij op zeer beperkte schaal. Toestellen waren onbetaalbaar, Nederland zat in de naoorlogse opbouw en de portemonnee van de gemiddelde Nederlander was nog leeg. Het zou ettelijke jaren duren voordat we het gemiddeld wat breder hadden. Wijzelf hadden een zwart-wit televisie in huis in 1960, en ik was toen 11 jaar 'oud'. De Erres TV, met de draaiknop aan de zijkant en een beeldregulator knopje op de achterkant, vulde een deel van de achterkamer. Veel aanbod was er niet maar 46 jaar later is nog feilloos te melden wat onze interesse trok. Met vele buurtkinderen, die al dan niet mochten kijken van hun ouders. Tante Hannie,

de Vliegende Knorrepot, Swiebertje maar ook de Olympische Spelen in Rome zaten we te bekijken. De buren aan linker- en rechterzijde wisten niet dat 'de alles bedervende uitzendingen' ook hun kinderen beïnvloedden. De jaren zestig brachten voor onze leeftijdsgenoten tal van interessante jeugdprogramma's. Immers ook de Fabeltjeskrant, Ja zuster nee zuster, Barend de Beer, Rikkie en Slingertje, Z Cars, Batman, Daktari, 't Schaep met de Vijf Pooten en andere heerlijke verrassingen brachten ons dichter bij het beeldscherm. Maar er was zeker ook, voor ons toen nog onbewust, de enorme commerciële invloed die het toen nog nieuwe en vooral spannende medium met zich meebracht.

Wat spaarden we ons rijk aan allerlei objecten. Plastic en vinyl objecten gerelateerd aan de diverse programma's. Allerlei andere snufjes. Wie, van onze generatiegenoten, heeft niet de beschikking, ergens verstopt op de zolder of een andere plek, nog zijn eigen destijds vergaarde strip van schuimrubber met daarin gepind een collectie van zijn of haar favoriete speldjes, verkregen bij tal van producten die werden gekocht. Maar ook klokjes, singles, sigarenbandjes, boeken en tal van andere gerelateerde artikelen waar geld voor werd vrij gemaakt dan wel geld uit werd gemaakt. Vaak bleken het aan de televisieprogramma's gerelateerde beeldmerken te zijn. Ikzelf heb de speldjes decennia geleden doorgegeven aan een neef, uitgezonderd de mij geliefde speldjes die te maken hebben met de zeezenders van weleer, Veronica, RTV Noordzee, Caroline, London en anderen. Stiekem weggestopt in een stenen scheerkom, destijds gebruikt in de kapperszaak Knot.

Het gekke wil dat op pagina 11 van het boek **DE GOUDEN JAREN VAN DE TELEVISIE** al dezelfde Erres televisie voorbij komt en op dezelfde pagina het wapperende vlaggetje van de KRO-televisie. Kent u het nog? Er was er ook één met de tekst 'NTS Storing'. Mijn vader kon er kriebelig van worden als het minutenlang in beeld verscheen, op weg naar misschien het vervolg van het toneelstuk dat door storing werd onderbroken en toch graag tot het einde door hem werd bekeken. Erres claimde dat zijn televisie de wereld van sport, kunst, religie, muziek, toneel en actualiteiten in de huiskamer liet leven'. Het was 1960, en dankbaar ben ik nu bij het gegeven dat de prijs liefst 697,— gulden was, waarvoor ons destijds de wereld openging via de Erres TV.

Het leuke is dat de samenstellers vooral oog hebben gehad voor wat door mijn vader vaak 'prullaria' werd genoemd. Uiteraard begrijp ik wel dat het destijds een opmerking ter bescherming van de huishoudportemonnee was. In een latere periode beschermde ik ook mijn eigen kinderen tegen het onzinnig vaak bemachtigen van de dingen die dringend werden aangekondigd in advertenties en via commercials op de televisie. Maar oh wat doet het me goed dat Van Grinsven en Botermans in deze publicatie **DE GOUDEN JAREN VAN DE TELEVISIE** me lieten verrassen met heel veel afbeeldingen van gerelateerde producten die ver in mijn gedachten waren weggezakt. Een totale herbeleving van herinneringen aan ons rijke televisieverleden die voor mij op de juiste manier zichtbaar, herkenbaar en bijna tastbaar voor de lezer/kijker is teruggebracht. Een absolute aanrader is de publicatie **DE GOUDEN JAREN VAN DE TELEVISIE,** die in elke respectabele boekhandel te koop is. Ik mag echter de bezoeker van Vroom en Dreesmann Groningen afraden het boek daar te kopen. Men heeft het heel slordig op een stapeltje van een bijna onzichtbare plank weggestopt onder de steeds groeiende massa aan commerciële kookboeken.

HANS KNOT

- advertentie-

Het Tunes Boek is o.a. te bestellen bij:
Stichting Media Communicatie (SMC)

- advertentie-

VOICE OF PEACE MEMORIES & ABIE NATHAN'S WORK
by Hans Knot (editor)

Gedurende het afgelopen jaar is er intensief gewerkt aan research inzake niet alleen de historie van de **Voice of Peace** maar ook aan al het humanitaire werk dat **Abe Nathan** heeft gedaan gedurende de afgelopen vier decennia. Hans Knot is daarbij geassisteerd door vele mensen, waaronder naasten van Nathan en vele deejays uit het verleden. Dit resulteerde in een **250 pagina's dik boek**. Tientallen foto's zijn in het boek geplaatst maar gezien het aanbod aan foto's dermate groot was is besloten een gratis **foto-cd** bij te sluiten. Het boek werd gepresenteerd op de Radiodag en kan worden besteld voor 30 Euro voor lezers in Nederland en 33 Euro voor daarbuiten. Je kunt het geld sturen naar SMC, Postbus 53121 1007 RC Amsterdam of overmaken op gironummer 4065700 ten name van Mediacommunicatie Amsterdam. Vermeld, bij bestelling uit het buitenland: IBAN number: NL 37 PSTB 0004 0657 00 BIC: PSTBNL21. Dit om hoge kosten te voorkomen.

Stichting Media Communicatie
Postbus 53121 - 1007 RC Amsterdam
Tel. (na 18.00 uur) 020-662 11 41
www.mediacommunicatie.nl
e-mail: verkoop@mediacommunicatie.nl
giro: 40 65 700 / bank: 98.80.40.301

Opnieuw leverbaar: Posters!
Capital Radio op het strand van Noordwijk euro 5,-- **Veronica op het strand van Scheveningen** euro 5,-- **Laser** euro 5,--

Nu mogelijk: uw zeezender op canvas, keurig in een lijstje: Veronica, RNI, Caroline, Radio London, Paradijs etc. A4 formaat euro 31,--. A3 formaat euro 45,--. A2 formaat euro 75,--. Alles inbegrepen.

CD:LOVING AWARENESS. In 2005 gedigitaliseerd met bonustracks euro 5,--

CD: THE LEGEND LIVES ON, de cd laat hoogtepunten horen van Caroline als zeezender van 1964-1990 euro 5,--

Import uit Duitsland: MP3 DVD The Voice of Peace. A kaleidoscope of 20 years of broadcasting (met 73 uur aan opnames). euro 16,--
Uit de serie "From the Offshore Radio Heaven": MP3 DVD **"The late Daffy Don Allan"**(69 uur) euro 14,--. MP3: **The late Crispian St. John/Jay Jackson** (54 uur) euro 14,--. MP3 **The late Stan Haag** (110 uur) euro 14,--. MP3 **The late David Lee Stone** (43 uur) euro 14,--

En nu SMC's eigen MP3's: euro 4,50 per stuk
No 1: Radio Mi Amigo met baken 16, Herman de Graaf, Rob Hudson, Ton Schipper, Stuurboord Peter van Dam, Ferry Eden, enz.
No 2: RNI sept 1970- 24 sept 1970 (1e close down)
No 3: Veronica moet aan land: live vanaf de Norderney
No 4: Radio Delmare
No 5: RNI aug 1970 overval Kees Manders op de Mebo 2

We hebben weer een aantal interessante verzamel cd's opgespoord. De prijzen zijn inclusief verzendkosten.

Nederpop 70-79 "and the beat goes on" 3 cd box + 1 dvd euro 19,50

Nederpop 16 hits jaren 60 euro 6,--

Nederpop 16 hits jaren 70 euro 6,--

Les meilleurs '69 van Vic van de Reijt, 3 cd box met de mooiste Franse pop euro 19,--
Van du tot DADADA, 3 cd box met de beste Duitse schlagers euro 21,--

More greatest hits of the sixties, 8 cd box euro 19,50. **More greatest hits of the seventies**, 8 cd box euro 19,50

100 % one hit wonders, vol 1 euro 10,--
100 % one hit wonders, vol 2 euro 10,--

Gene Clark: white light euro 10,--

Pete Seeger (bekend van o.a. We shall overcome) gr hits euro 10,--

Roger Whittaker (the last farewell) gr hits euro 10,--

Boek: Radio Mi Amigo, deel 5 : een veel te snelle herstart euro 10,---

Sue Story no 4: prachtige verzamelaar met soul artiesten en als klapper: "Around Midnight"van Jimmy McGriff (close down tune, gebruikt door Caroline in 1964. euro 17,--

ONE WAY WIND De Geschiedenis van de Palingsound op 2 CD's en 1 DVD, euro 22,--

THE KINKS: SINGLES COLLECTION, 25 tracks euro 11,--

Cat Stevens: Very best of euro 18,--

DVD's: Kojak 6 DVD box euro 28,--
Columbo serie 1,2 en 3 (4 dvd's per serie) euro 28,-
Miami Vice, serie 1 en 2 per serie 6 dvd's euro 28,--

CD's: Het mooiste van:
Willeke Alberti euro 8,-- **Willy en Willeke Alberti** euro 8,-- **BZN** euro 8,-- **Frans Halsema** euro 8,-- **Boudewijn de Groot** euro 8,-- **Gerard Joling** euro 8,-- **Peter Koelewijn** euro 8,-- **Corry Konings** euro 8,-- **Luv** euro 8,-- **Rob de Nijs** euro 8,-- **Ramses Shaffy** euro 8,-- **Wim Sonneveld** euro 8,-- **Paul van Vliet** euro 8,-- **Cornelis Vreeswijk** euro 8,-- **Andre Hazes** euro 8,--**Liesbeth List** euro 8,--